Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA 2004. IX. évfolyam, 4. szám. Május

Ő „ott fúj, ahol akar"
Pünkösd 2004 (2. o.)

„A bálványoktól forduljatok az élő Istenhez"
VIII. Gálocsi ifjúsági találkozó (3. o.)

Négy egyház összefogása
Jótékonysági koncert Munkácson (4. o.)

„Végig éreztem Teréz anya jelenlétét"
Az egyház tavasza Indiában. 2. rész (6-7. o.)

Hogyan működik bennünk a Szentlélek?
Beszámolók a múlt nyári karizmatikus lelkigyakorlat résztvevőitől (8-9. o.)

Második házasságomban élek...
(10-11. o)

Mehetek-e gyónni, áldozni?
Néhány szó a házasságrendezésről (12. o.)

„Túl korán jött ez a gyerek"
Ez az én ajándékom – neked... (13. o.)

„Add, hogy ne engem szeressenek..."
Ki kezdje el? (23. o.)

Az élő tükör
Mese a szeretetről, a tükörről és a szépségről (26. o.)

VEGYÉTEK A SZENTLELKET!

A TARTALOMBÓL:

Pünkösd . . . . . .2. o.
Egyházmegyei hittanverseny 3. o.
Katolikus cigánytalálkozó . .4. o.
Imaoldal . . . . . .5. o.
Majnek Antal püspök beszámolója indiai útjáról (2.) . .6-7. o.
Hogyan működik a Szentlélek az életünkben? . . . . . .8-9. o.
Második házasság . . . . .10-11. o.
Egy álom üzenete . . . . . .12. o.
Novella . . . . . .13. o.
Hírek, felhívások . . . . .14-15. o.
Szentek . . . . . .16. o.
Életige, június . . . . . .17. o.
Eucharisztia és Szentlélek . .18. o.
Gondolatok vasárnapokra .19. o.
A tömegtájékoztatás világnapjára . . . . . .20-21. o.
Gondolatok az élet kérdéseiről . . . . . .22-23. o.
Tintoretto . . . . . .24-25. o.
Mese . . . . . .26. o.
Bibliai kvíz, vetélkedő . . . .27. o.
Humor . . . . . .28. o.

A címlapon Simon András grafikái láthatók.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Cserbánics Adrienn, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Munkácsy M. u. 19.

Engedélyszám:
3т 199

Készült:
Roman Povch nyomdájában, Ungváron

Pünkösd 2004

Az Atya a világot megteremtette,
a Fiú a világot megváltotta,
a Szentlélek pedig megszenteli.

Az első két mű lényegében befejeződött, a harmadik Isteni Személy munkája viszont folyamatosan tart egészen a világ végéig. Jézushoz hasonlóvá formálja a hívő embert, hogy az Isten gyermeke lehessen s az Ő országába kerülhessen.

Már Pünkösd óta a Szentlélek korszakában él a világ. Ő az, aki a Mennyei Atya gyönyörű tervét megvalósítja. A világba érkezését feltűnő és szokatlan jelenségek mutatják (ApCsel 2,2-4), de jelenlétét, csöndes munkálkodását a szeretet gyümölcsei igazolják.

A „heves szélvész" nem rombolt, pusztított, de mindenki fölfigyelt rá: valami közeledik. Valóban, a feltámadt Krisztus hétszer hét nap után, az 50. napon küldi az Ő Szívének legnagyobb ajándékát, Szent Lelkét! Ő „ott fúj, ahol akar"; igyekszik most mindenkire hatni, mindenkit megtelíteni Jézus lelkületével, erejével és örömével.

Régebben is működött, de feltűnő jelekben ez csak a prófétáknál látszott. Viselkedésük nem volt szokványos: néha részegnek, néha bolondnak nézték őket, máskor feltűnő volt a bátorságuk, aztán a makacs kitartás az igazság mellett, de mindenkor az Isten szavát, üzenetét közvetítették a népnek, a királyoknak, nem törődve az ő várható negatív reagálásukkal. Bármit is gondoltak, mondtak róluk, ők Isten Szent Lelkére figyeltek és egyedül Őrá hallgattak.

Most is ugyanaz a Lélek jön. Csakhogy ezen a reggelen nincs semmi félelmetes. A heves szélvihar és különös zúgás szelíden vezeti az apostolokhoz a város lakóit és vendégeit.

Lángnyelvek jelennek meg az apostolok feje fölött, jelezve: bennük az Isten Lelkének tüze ég. Ez most nem fáj, hisz korábban, a bűnbánat tüzében elégette már bennük a szemetet, a salakot, bűneiket; így már, mint a meggyújtott gyertya, világítanak ebben a sötét világban. Ők szavukkal és életükkel tesznek most már bátran tanúságot Jézusról. Eddig félénkek voltak és nagyon gátlásosak. Nem voltak képesek a küldetésüket teljesíteni, sőt, amiben bíztak, a saját munkájuk sem ment már (vö. sikertelen éjszakai halászat). Rá kellett erre döbbenniük (Mesterük kiváló Pedagógus!), hogy már csak Jézusban bízzanak, csak Őrá hallgassanak és higgyék: Vele majd megint minden sikerül. De hogyan lesz velük? Ezt tanította nekik: elküldi az Ő Szentlelkét, Vele a szent Eucharisztia által köztük lesz – jobban, mint eddig.

Ez az ígéret valósult meg oly csodálatosan Pünkösd napján. Az apostolokat akkora erővel töltötte meg Jézus Szeretetének Lelke, hogy megrészegült örömmel jöttek ki az utcára, a terekre, és sok nyelven, bátran, hangosan tettek tanúságot a föltámadt Jézus mellett. Megvalósul ettől kezdve Mesterük jövendölése: „nem ti fogtok beszélni, hanem Atyátok Lelke szól belőletek". Valóban, Péter szavai a hallgatóság szívébe hatolnak: „Akit keresztre feszítettetek ... Isten föltámasztotta ... és Úrrá és Messiássá tette!" Sok ezer ember bűnbánatot tart, hitet tesz Jézus mellett és megkeresztelkedik. Életük ezután a sorsfordító döntés után teljesen megváltozik. A saját önző testük-lelkük kívánságait megtagadják, s a Szeretet és Igazság Lelke irányítja őket szelíden – szabadságukat mindenkor tiszteletben tartva. Gyöngeségük, betegségük, szegénységük már nem akadály. Azok ugyanis, akik buzgón munkálják üdvösségüket, megtapasztalják, hogy Isten maga műveli bennük a jószándékot és a végrehajtást is (vö. Fil 2,13)!

Ismerjük be tehát mi is, kedves testvérek, bűneinket, sok-sok mulasztásunkat, kérjük az irgalmas Isten bocsánatát, hogy lehelje ránk újjáteremtő Lelkét, és új Ádámként élhessünk Krisztusban értelmes, reményteljes életet! Nincs más alternatíva: Ővele a kibontakozó, végtelenre nyíló élet, önélküle viszont a beszűkülő, összeomló, megbetegülő, reménytelen vegetálás az út: halálba vezető lejtő.

Válasszuk tehát az életet és döntsünk Jézus, az élet Ura mellett, aki ma is küldi, bőségesen adja Lelkét, annak erejét, örömét, békéjét! Hála és köszönet! Alleluja!

Majnek Antal püspök

VIII. Gálocsi Ifjúsági Találkozó

„A bálványoktól forduljatok az élő Istenhez"

Már hagyományok kötődnek ehhez a találkozóhoz. Az egyik, az időpontja: a húsvét utáni első szombat; a második, a helyszín: a gálocsi római katolikus templom; a harmadik: a finom gálocsi töltött káposzta, melyet ebédre kapnak az éhes fiatalok.

No, de nézzük, mi is történt aznap...

2004. április 17-én Gálocson egy remekül megszervezett ifjúsági találkozón vehettünk részt. Aznap minden jól indult: szép idő, pontosan induló autóbuszok, melyek összegyűjtötték az Ungvári járás fiataljait. A helyszínen szeretetteljes vendégfogadás és érdeklődést felkeltő program várt ránk. Közel ötvenen érkeztünk a környező városokból, falvakból, katolikusok és reformátusok egyaránt. Az előadók – Bán Zsolt Jónás atya és Megyesi László –, valamint a témaválasztás arra engedtek következtetni: „Jó lesz ez a mai nap!" Megérzésünk beigazolódott... A megtartott három előadás során sok mindenről hallottunk, sok mindenre rácsodálkozhattunk, pl.: mit is értünk ezeken a fogamakon: hit, feltámadás, Isten és a gonosz, mi az okkultizmus, az agykontroll, a horoszkóp, a babonaságok, a New Age stb. Az előadásokról mindenki kiscsoportokban is beszélgethetett. Az egyik újdonsága ennek a találkozónak a FÓRUM volt, melyen az előadóktól kimerítő választ kaphattunk a bennük megfogalmazódott, tisztázatlan kérdésekre. Mindezek után Pohareczky Róbert atya biztosította számunkra a gyónási lehetőséget. Gálocson töltött napunk szentmisével zárult, és azzal a mindenki által megfogalmazott véleménnyel, hogy jó volt itt lenni; jövünk jövőre is!

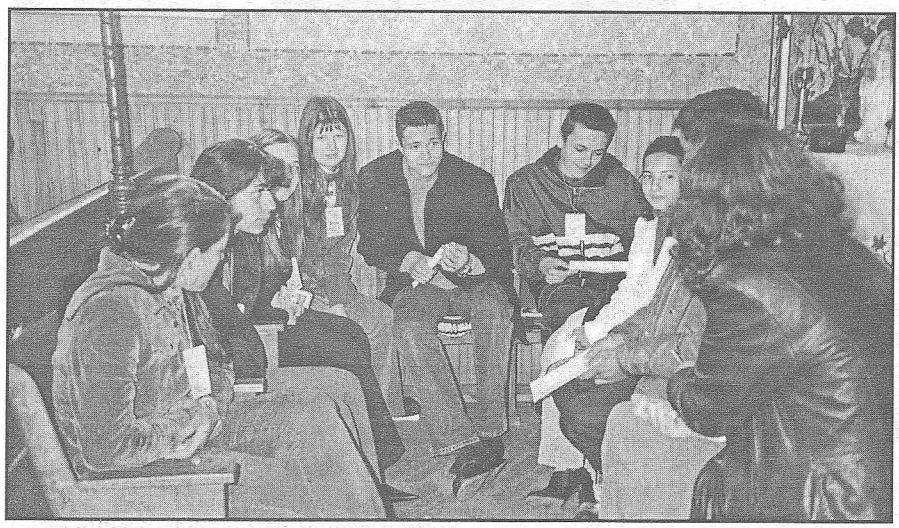

Nagy szeretettel köszönjük hát mindazok fáradozását és imáit, akiknek köszönhetően idén is együtt lehettünk Gálocson. Áldja meg mindannyiukat az Úr!

Kata, Csapról

Egyházmegyei hittanverseny

Április 23-án, péntek délután Munkácson, a Pákh-házban kezdetét vette a hittanverseny döntője. Szombat délig az ifjabb korosztály vetélkedett, 15 csapat szerte a megyéből.

A szervezők a vetélkedő témáját az Ószövetségből vették, nevezetesen a Teremtés könyvét. A résztvevőknek jól kellett ismerniük a teremtés történetét, és Ábrahámtól Mózesig mindent, ami akkor történt.

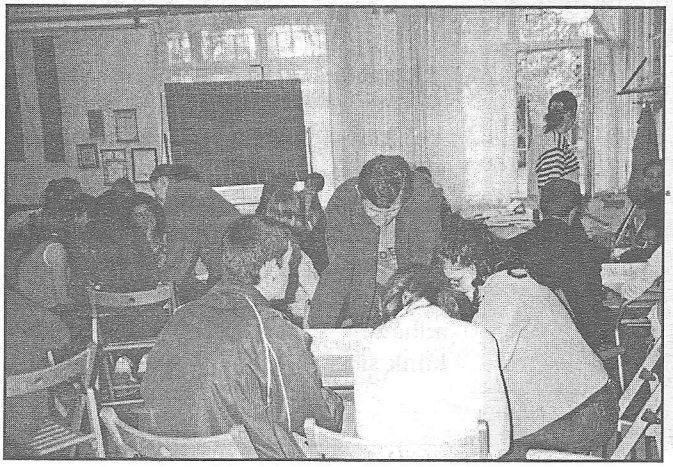

Az első versenyfeladat a bemutatkozás volt. Azután feladatlapok kitöltése következett. Ezzel vége is lett az első napnak. Játék és beszélgetés töltötte ki a nap hátralevő részét. Másnap villámkérdésekkel kezdődött a verseny. Az utolsó fordulóban minden csapatnak levelet kellett írni az adott témakörből valakinek, s a többieknek ki kellett találni, kinek szól.

A vetélkedő szentmisével zárult, amelyet Babály András atya celebrált.

A nagyok versenyében a 11 induló csapat közül az első helyen a beregszászi Kiválasztottak csapata végzett, második a szintén beregszászi Álomfejtők lett, a harmadik helyet pedig a csapi Szivárvány elnevezésű csapat foglalta el. A Kárpátalja legjobb hittanosa címet a beregszászi Tájgler Gábor kapta.

A kicsik korosztályában induló 15 csapat közül az első helyen a ráti Noé bárkája, a másodikon az ungvári Dávid háza, a harmadikon pedig a koncházai Angyalok csapata végzett. A legjobb hittanos címet pedig a ráti Demjén Izabella nyerte el.

Edit

III. Kárpátaljai Katolikus Cigánytalálkozó Nagyszőlősön

2004. május 3-án került sor a III. Kárpátaljai Katolikus Cigánytalálkozóra Nagyszőlősön. A résztvevők száma minden eddiginél több, kb. 250 fő volt. Kárpátalja különböző helységeiből érkeztek: Viskről, Beregszászból, Beregújfaluból, Pósaházáról, Koncházáról, Minajból, Gálocsból A cigánytalálkozón először voltak jelen a gálocsiak, akiknél novemberben kezdődött a pasztorálás.

A találkozó szentmisével kezdődött a nagyszőlősi plébániatemplomban. A szentmisét Majnek Antal püspök atya mondta, a cigánypasztorációban részt vevő paptársaival: Mészáros Domonkos ungvári plébánossal, Hidász Ferenc huszti és Schönberger Ferenc császlóci plébánossal együtt. A találkozón részt vett még Bohán Béla beregszászi plébános is.

A szentmise után a város határában lévő kollégiumban folytatódott a program. Először Mészáros Domonkos atya beszédét hallgattuk meg, majd a cigánypasztorációs felelősök beszámolója következett. A gálocsiak és a koncháziak helyzetéről Béres Ágnes, a beregújfalusiakról Filoména nővér és András pásztor, a pósaháziakról Szabó Anna, a viskiekről pedig Nyisztor Katalin számolt be.

Ezután ebéd következett, utána pedig spontán éneklés kezdődött, mely biztosította a jó hangulatot. Majd az

egyes cigány közösségek műsorral mutatkoztak be egymásnak. Főleg a gyerekek szerepeltek, énekekkel, színdarabokkal, de a felnőttek is gyakorta kivették részüket a bemutatóból.

A program végén Majnek Antal püspök atya köszöntötte a résztvevőket, majd püspöki áldással zárult a találkozó.

Négy egyház összefogása

Jótékonysági koncert Munkácson

2004. május 16-án, vasárnap 17 órai kezdettel jótékonysági koncertet rendeztek Székesegyházunkban a négy történelmi egyház kórusainak részvételével. A koncert fővédnöke Majnek Antal püspök volt. A református egyház képviseletében Gulácsy Lajos nyugalmazott püspök vett részt a hangversenyen. Sorrendben a munkácsi római katolikus kórus, az ukrán pravoszláv egyház énekkara, a görög katolikus egyház kórusa és a református egyház énekkara lépett fel, majd műsorzáróként a Budapest-Wekerle-telepi római katolikus templom kórusának előadása következett. A másfél órás műsor során – igényes megszólaltatásban – szebbnél szebb kórusművek hangzottak el.

A történelmi egyházak összefogásával másodszor sikerült jótékonysági koncertet rendezni Munkácson. Először, 2001-ben, az árvíz károsultjainak megsegítése volt a cél. A mostani koncert bevételét a munkácsi szegények étkeztetésére fordítják. A jótékonysági hangversenyekre, nekünk is szükségünk van, nem csak a megajándékozottaknak: ilyenkor tudatosíthatjuk magunkban, hogy mindig vannak nálunk szegényebbek, szükséget szenvedők, akiknek mi is adhatunk a magunkéból, még ha nekünk sincs sok.

Pápai Zsuzsanna

Legyünk az imádság emberei, akkor a békesség sem lesz tőlünk idegen, hanem békében élünk. Gondoljunk arra, hogy minden csak jelkép csupán, a legmélyebben metsző fájdalom is csak jel. Sohasem tudjuk, hogy ami most elszomorít, nem lesz-e forrása egy későbbi örömünknek.

Leon Bloy

Mennyei Atyánk! Tőled származik minden jó adomány a világon. Őrizz meg minket abban a békében, mely Tőled származik! Segíts meg minket, hogy se a múlt, se a jelen, de még a jövő problémái se zökkentsenek ki abból a békéből, amit Te ajándékozol nekünk!

Légy irgalmas a szegény világhoz, mely tapogatva keresi a békét, de nem találja, mert rajtad kívül keresi. Az igazi béke alapja az, hogy Te vagy a mi Atyánk, mi pedig a Te gyermekeid. Csak akik fölismerik ezt, azok a jóakaratú emberek élvezik majd megígért békességedet.

Gaston Courtois

Isten mondja: Kérjetek és kaptok.
Mit kérsz tehát?
Nyisd nagyra szívedet,
– félre a kicsinységekkel!
Tágítsd nagyra vágyaidat!
Nem akárki, hanem a
Mindenható szólít fel:
Kérj, amit akarsz!

Szt. Ágoston

Uram, adj tiszta elmét,–
hogy lássalak!
Uram, adj alázatot,–
hogy halljalak!
Uram, adj szeretet,–
hogy szolgálhassalak!
Uram, adj hitet,–
hogy benned maradhassak!

Dag Hammarskjöld

Vágvölgyi Éva

Úr vagy szolga

Régebben sokat beszéltem
S néha éltem is kicsit
Egyszer-egyszer tettekre váltva
A sok szép kimondott szót.
Ma lassan becsukódik a szám
És csendben, alázatban
Szolgálni kezdek.

Nem könnyű
A kicsiséget választani,
Amikor olyan erős a vágy,
Hogy nagy legyek.
Nem könnyű nap mint nap
Az alázat tüzében
Elégetni az önérzeteskedést.

De hát nem lehet egyszerre
Úr is meg szolga is az ember!
Vagy-vagy: minden pillanat
Döntésre szólít.

Adj erőt és bátorságot, Uram,
Hogy mindig a kicsiséget válasszam,
Adj erőt és bátorságot,
Hogy jó szolga lehessek!

A belső béke, a Te békéd azt jelenti, hogy nincs benned két akarat, csak egy. A te békéd a szív békéje, a Te biztonságod a szív biztonsága. Amikor semmiféle erő, se hatalom nem ragadhat el a Te szeretetedből: „Biztos vagyok ugyanis abban, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől!" (Róm 8, 38-39)

Tehát ez az elszakíthatatlan szeretet a béke és a biztonság forrása.

Vágvölgyi Éva

Sajnálod, hogy mindig a pillanat köti le figyelmedet, s ritkán lépnek át gondolataid az örökkévalóságba?

Jelölj ki hát magadnak jelképeket, amelyek az örökkévalóságra emlékeztetnek! Ilyenek lehetnek:

– minden torony, mely az ég felé mutat;
– minden gyászjelentés, amit a postás kézbesít;
– minden patak, mely a folyóba ömlik;
– minden születésnapod, mely eltávolít a születéstől és közelebb visz az utolsóhoz;
– minden pályaudvar, állomás, ahol kiszállsz.

Gondolj a végállomásra!

J. Rosche

Az egyház tavasza Indiában

Majnek Antal püspök beszámolója indiai látogatásáról

2. rész

A lelkigyakorlatos házak szíve a kápolna, ahol állandó szentségimádás folyik. Valaki mindig ott van és szentségimádást végez, mert – mint mondták – itt van az erőforrás a lelkigyakorlat számára. (Megtudtam, hogy a múlt nyári ungvári lelkigyakorlaton is mindig ott kellett lennie két-három embernek a kápolnában.)

Nekem különben minden aggályom elmúlt a vallásosság karizmatikus megnyilvánulásával kapcsolatban a lelkigyakorlaton, és attól is, amit más helyeken láttam. Egész idő alatt az volt az érzésem, hogy megelevenedett előttem az Apostolok Cselekedeteinek könyve. Mindenhol az ősegyház frissességével, elevenségével találkoztam.

A világ legnagyobb lelkigyakorlatos központja Keralában található: nem kevesebb, mint 30 ezer embert tud egy nap befogadni. Mindenhonnan jönnek oda, nagyon messziről is.

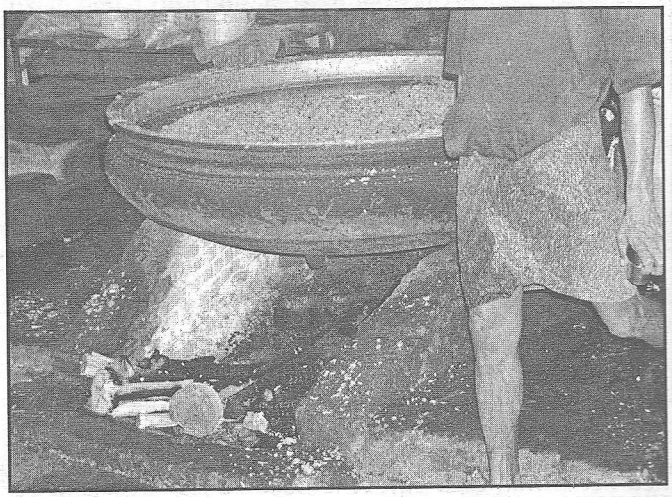

A lelkigyakorlatos ház csarnokában nincsen szék, a résztvevők ülnek, állnak, térdelnek, ahogy akarnak. A kisebb gyerekek és az anyukák kívül maradnak, hogy ne zavarják a lelkigyakorlatot, de a hangszórókon ők is hallják végig az egész lelkinapot. Óriási hangerővel dolgoznak a hangszóróik.

A konyhában két nagy kövön állnak a hatalmas üstök, azokban főzik a rizst. Fával fűtenek. Hihetetlen látvány volt. Gáz nincs arrafelé, jobb helyeken van csak palackos gáz, mindenhol fával fűtenek ezen a nagyon meleg kontinensen. Fa viszont van bőven. Nagy kosarakba teszik a rizst és úgy viszik szét az embereknek. Mindenki kézzel eszik, a leggazdagabb házakban is, náluk ez a természetes.

30 évvel ezelőtt láttam egy filmet, amelyben csodálatos tengerpartot mutattak. Akkor arra gondoltam: de jó lenne egyszer eljutni oda! Ez jutott eszembe, amikor most ott ringatóztunk a forró vízben. Ez a tengerpart majdnem ugyanolyan volt, mint ahova akkor vágytam eljutni, és most egyszer csak ott voltam! Fantasztikus élmény volt a forró vízben fürödni.

Amikor ott voltunk, éppen jött három halászhajó, mi pedig segítettünk kihúzni a bárkát a partra. Nagyon szegények ezek a halászok, kis szatyorban hozták a halakat, egész délelőtt csak ennyit fogtak. A tengerparton sorban

állnak a szegény kis halászkunyhók. Bárhová mentünk, erdőkön, mezőkön, mindenütt ilyen szegény kis házikókat láttunk. Egy ilyen házban benne él az egész család, van, ahol öten, van, ahol tízen.

A szegény emberek egyik munkája az iszapszedés a folyó közepén. Lebuknak a víz alá, vödörbe szedik az iszapot, kézzel dobálják be a csónakba, abból pedig ki a partra, és szintén kézzel dobják fel az autóra. Azután a földekre viszik, ahol természetes trágyának használják. Sőt felhasználják építkezésre is. Ezt az ember könnyek nélkül nem tudja végignézni. Ilyen nehéz munkát én még életemben nem láttam, pedig én is végeztem régebben sok nehéz fizikai munkát. És mégis mosolyogva, örömmel dolgoznak.

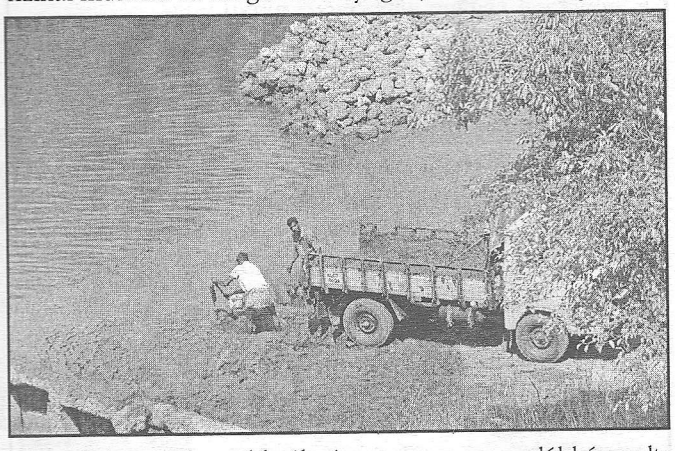

Egyik legizgalmasabb élményem az a menedékház volt, melyet Teréz anyáról neveztek el. Végig éreztem Teréz anya jelenlétét. Nagyon-nagyon szegényeket fogadnak be: a legnyomorultabbakat szedik fel és hozzák ide; sokszor a rendőrség hozza be az ilyen-olyan lányokat és asszonyokat, hajléktalanokat, mindenféle embereket, köztük nem egy értelmi fogyatékost. Odamentem egy ilyen értelmi fogyatékos emberhez, hogy megkínáljam valamivel, az pedig úgy átölelt engem, hogy nem akart elengedni...

Az épületben egy hatalmas nagy terem található, ott esznek, ott alszanak. Teréz anya jutott eszembe mindenhol, mert egyszerűség, szegénység volt itt, de tisztaság, és sehol egy szomorú arc. Sehol nem tapasztaltam sírást vagy

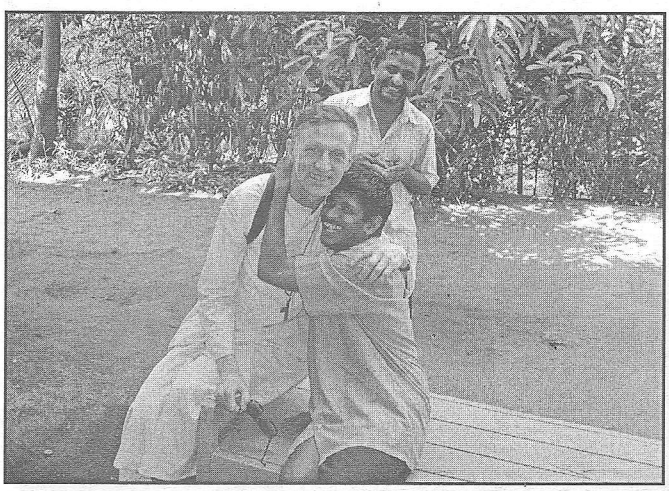

panaszkodást, imádságban és munkában telik a napjuk. Aki ért valamihez, az dolgozik: egyikük például ingeket készít, úgyhogy mindannyian vásároltunk is tőle. A súlyos betegeknek már volt ágyuk. Először elmentünk imádkozni értük meg fölöttük; a végén mindegyik szomorú arcú fekvő beteg felkelt, kikísértek minket, és akkor már mosolyogtak is.

Ez az épületegyüttes három házból állt: férfiak házából, nők házából és gyerekek házából. Mindegyikben kb. 300 ember volt. A gyerekek házában volt aztán vidámság, mondanom sem kell, és óriási elevenség. Mindegyik barátkozni kezdett velünk, több kisgyerek fölkéredzkedett a karomba, én pedig nagyon sajnáltam, hogy nem tudok legalább egy kicsit angolul, mert ezek már jól beszélik a nyelvet.

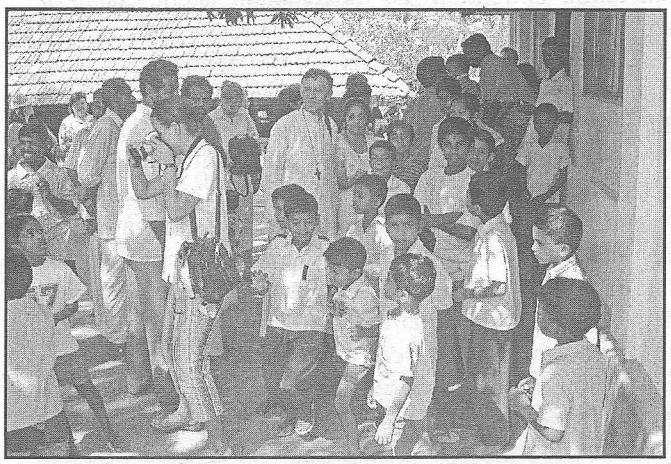

Az egyik ebéd után egy ember jött el hozzánk, aki régebben favágóként dolgozott. Valaki azt mondta róla a banditáknak, hogy elárulta őket, hogy lopják a fát. Ez nem volt igaz, de a banditák ezt az embert megölték: fejszével szinte levágták a nyakát és a két lábát. Bevitték a kórházba, elvérzett, nem tudták megmenteni. Betolták a hullaházba, és akkor látomása volt: az Úr Jézus – akiről ő akkor még nem tudta, ki az – sok izgalmasat mondott neki, majd a végén azt mondta: „vissza kell menned a földre, és tanúságot kell tenned rólam". Ő pedig magához tért és segítségért kezdett kiabálni. Összeszaladt az egész kórház, nem tudták elképzelni, hogyan történhetett ez, hiszen minden vére elfolyt. De neki olyan látomása is volt, hogy az Úr Jézus új vért ad neki. Ő nem értette az egészet. A barátai aztán elhívták egy lelkigyakorlatra, és ott csodálkozva vette észre: de sok ismerős dolgot hallottam! Elment a paphoz, és elmondta, hogy mi történt vele, és mit hallott a látomásban. A pap kikereste neki a Bibliából az összes helyet, ő pedig felismerte, hogy pontosan ezeket hallotta. Legalább húsz idézetet hallott a Bibliából: „Én vagyok az út, az igazság és az élet", „Én vagyok a feltámadás és az élet" stb. Ezeket mind kikeresték. A pap erre azt mondta neki: „te az Úr Jézus különleges prófétája kell, hogy legyél, illetve már az is vagy: neked tanúságot kell tenned róla!" A férfi megkeresztelkedett, többször megoperálták, mert még nem tudott járni sem, láttuk a lábán és a nyakán is azt a rettenetes sebet. Imádkoztak érte nagyon sok helyen, vitték sokfelé lelkigyakorlatokon tanúságot tenni. Rengeteg ember megtért már az ő tanúságára, hinduk és muzulmánok is. Nemrég újra megműtötték, és azóta már járni is tud. Kapott Istentől egy olyan adományt is, hogy hét más indiai nyelven is tud beszélni, amiket ő sosem tanult. Elmondhatatlan élmény volt hallgatni.

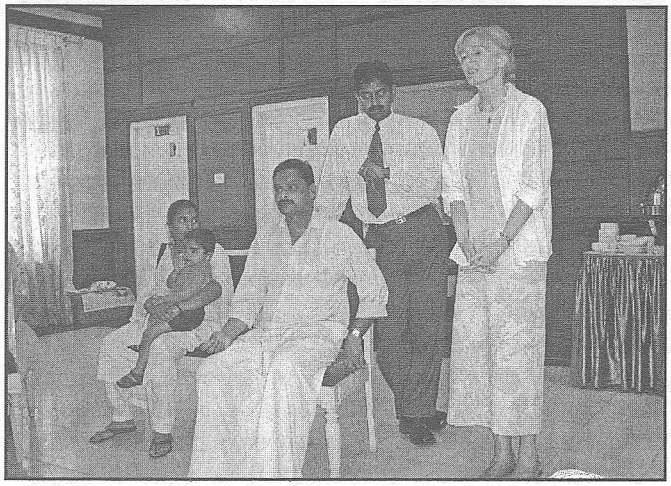

Találkoztunk egy olyan férfival is, aki alkoholizmusból gyógyult meg. Hindu volt, majd keresztény lett; őneki az Úristen a gyógyítás adományát adta. Harmadrendi ferences lett, egy kis kunyhóban kezdett élni és embereket gyógyítani. Egyre többen és többen jönnek hozzá, úgyhogy most már neki is van egy gyógyító lelkigyakorlatos háza. Világi ember, a püspöktől kapott meghatalmazást, a papok is küldik hozzá az embereket. Olyan sugárzó, szép arcú férfi, hogy szinte Szent Ferencet sejtettem ki az arcából. Mesélte, hogy alkoholistákkal foglalkozik, most is voltak vele hárman tanúságot tenni. Elmondták, hogy amikor találkoztak ezzel az emberrel, néhány hét múlva nem csak az alkoholtól szabadultak meg, de keresztények is lettek. Indiában naponta van sok ilyen tanúságtétel, ami nálunk hiányzik. Így nő a hit, így erősödik és terjed Indiában.

(Folytatjuk)

Hogyan működik a Szentlélek az életünkben?

A múlt nyári karizmatikus lelkigyakorlat néhány résztvevőjének beszámolója

Egy év távlatából...

...Lassan már egy éve, hogy részt vettem Margaritha nővér lelkigyakorlatán Ungváron. Hogy ez alatt az idő alatt hogy éltem meg az ott tapasztaltakat, tanultakat? Általában a lelkigyakorlatokkal úgy szokott lenni, hogy szép meg jó volt, egy ideig tartja bennünk a lelket; aztán az élmények lassan elhalványulnak, megint olyan hétköznapi lesz minden, mint azelőtt. Azt hiszem, hogy ebből a szempontból számomra ez a lelkigyakorlat kivételes volt. Hálás vagyok Istennek az ott kapott kegyelmekért, élményekért.

Margarita nővértől „házi feladatot" is kaptunk: napunkat kezdjük azzal, hogy imádkozunk a Szentlélekhez. Sokszor figyelmetlenek vagyunk Istennel szemben – elfelejtünk hálát adni, nem vesszük észre Istent a legegyszerűbb körülmények között... Ebben a kis reggeli imában módunk van rá, hogy megköszönjük az új nap kezdetét, a ragyogó napsütést vagy éppen a friss záport, áldást kérjünk szeretteinkre és azokra is, akiket kevésbé szeretünk, ráhagyatkozzunk az Isteni Gondviselésre és kérjük a Szentlélek vezetését...

Ami számomra még fontos „felfedezés" volt, az az, hogy a mindennapi gondok, megpróbáltatások és kísértések nem zavarhatják meg örömömet Istenben.

Közeledik Pünkösd, amikor a Szentlélek eljövetelét ünnepeljük. Azt kívánom a kedves olvasóknak, hogy lelkileg megtisztulva várják a Szentlélek kiáradását és legyenek nyitottak a lelki ajándékok befogadására.

Dominika

„...a Szentlélek... tanít majd meg titeket mindenre"

„...a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek." (Jn 14,26)

A Szentlélek... Ő az, Akit olyan könnyen el tudunk felejteni, vagy eszünkbe sem jut. Pedig őt küldte az Atya Jézus helyett. Azért küldte, hogy Ő legyen a Vigasztaló.

Én sem vettem őt olyan komolyan, ahogyan azt kellett volna. Tudtam, hogy van, ennyi elég volt. Össze-vissza jártam mindenféle lelkigyakorlatra; kerestem-kerestem, de nem igazán tudtam, hogy mit. Idővel kiderült: önmagamat. Ez rendben is van egy darabig. Ám a túl sokáig tartó „önkeresés" már szinte egoizmussá válik. Éreztem, sőt tudtam: így tovább nem mehet! Ekkor jött (mert Isten mindig időben szól!) Margaritha nővér karizmatikus lelkigyakorlata. Nem volt előttem vonzó még a szó sem: karizmatikus! De... Valami belül azt mondta: menj! És én

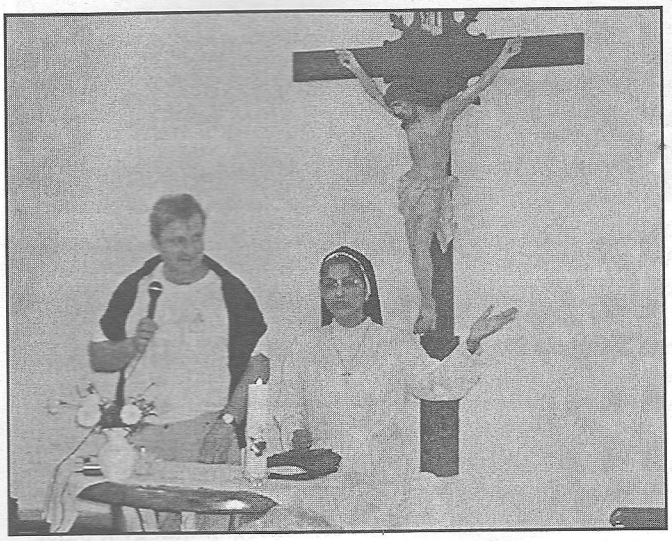

tudtam – mennem kell. Azt kérdezte a párom, hogy mire kell ez nekem, mit akarok? Válaszom ez volt: Istent kell megtalálnom! Örülni akarok, vidám keresztény szeretnék lenni! Elmentem. És megtaláltam Istent, „találkoztam" a Szentlélekkel és boldog lettem. Ezen a lelkigyakorlaton kaptam meg azt, amit a fenti idézet tartalmaz: eszembe juttatott mindent, amit addig mondott. Hitoktatok, naponta olvasom a Bibliát, napi áldozó vagyok – ez mind megvolt a lelkigyakorlat előtt is. Csak valami hiányzott az egészből. Amikor hazajöttem, egyet tudtam: valaminek történnie kell! Azt mondogattam József Attila versét átírva: a várakozás ágán ül a szívem. Vártam. És jött. A Szentlélek. Nem tudok és talán nem is akarok semmit elmondani abból, ami azóta történt. Egy biztos: tudom, hogy velem az Isten, hogy Jézus a Barátom, Mária a Nővérem, és éltetőm a Lélek. Velük nemcsak megtaláltam, hanem elfogadtam önmagamat; Velük-Bennük szeretem a Másikat; a segítségükkel tudom a szenvedést vállalni-vinni; csak Velük tudok felállni, ha elestem... Boldog vagyok. Köszönöm. Amen.

Anna

Visszatért a folyó...

Amikor Rumszauer Miklós atyáék felhívtak, hogy egy indiai nővér, bizonyos Margaritha Valappila, szeretne Kárpátalján lelkigyakorlatot tartani, kicsit keleti egzotikumnak gondoltam az egészet. Főleg, hogy Miklós atyáék rögtön nagy számokban gondolkodtak, több száz résztvevővel... A karizmatikus mozgalom, mint olyan, nem volt idegen tőlem, örültem is a lehetőségnek, hogy most sokan megtapasztalhatják itt Kárpátalján is.

Meglepően sokan jöttek össze a lelkigyakorlatra, amit Ungváron a Szent Gellért Kollégiumban tartottak meg.

Mintegy 100 személy vett részt rajta, aminek nagyon örültem.

Margaritha nővérrel való első találkozásom ellentmondásos érzéseket hozott. Így hát még inkább vártam a lelkigyakorlatot. És az nagyon jó volt. Mihez tudnám hasonlítani? Mint amikor egy kiszáradt mederbe visszatér a folyó...

ml

Ez is örömhír

Sokunk számára még tavaly, 2003-ban kezdődött. Egy telefonüzenettel kaptuk a hírt, hogy meglátogat minket is Rumszauer Miklós atya. Jóformán semmit sem tudtunk róla és arról sem, hogy miért jön – amíg meg nem látogatott minket a hetente sorra kerülő csütörtök esti katekétikai kiscsoportunk összejövetelén. Azon a napon különösen jól sikerült a közösségi foglalkozásunk. Fantasztikusan vidám este volt. Ebben nagy szerepe volt Miklós atyának, akiben egy nagyon vidám, Jézus iránt igen elkötelezett, mindenkit segítő, nagyon szerető és mindenkivel együtt érző egyéniséget ismertünk meg. Ő volt nálunk az Indiából érkező Margaritha nővér előfutára. Miklós atya hívott meg minket az „Élet és lélek sebeinek gyógyulása" c. karizmatikus lelkigyakorlatra. Mindannyian beláthatjuk, hogy nem csak a testi bajokat, de a lelki sérüléseket is gyógyítanunk kell. Még akkor is lehetnek ilyenek, ha nem is tudunk róluk sok mindent.

Nehézségeink, megpróbáltatásaink megélésekor nagyon sokszor rosszul tesszük fel a kérdéseinket: Miért, Istenem? Miért pont énvelem történik ez meg? Pedig jobb lenne azt kérdeznem: Hogyan tovább? Mi módon éljek ezek után? Mi a Te akaratod, Istenem? Mennyivel jobb lenne, ha olyan erős lenne a hitem, hogy mély alázattal és teljes szívemből ki tudnám őszintén mondani: Legyen meg a Te akaratod, Istenem! Jézusom, bízom benned!

Ezért jöttek Margaritha nővérék ide, Kárpátaljára is. Margaritha nővér és csapata nem egyedül dolgozik ezeken a karizmatikus, gyógyító lelkigyakorlatokon. Ők eszközök. Nagyon hiteles és nagyon megfelelően működő eszközök Isten kezében. Nem ők, nem az emberek gyógyítanak. Ők segítenek, hogy felismerjem bűneimet, megbánjam azokat és megvalljam a gyónásban. Kigyógyuljak bűneimből, azok következményéből, és eljussak a teljes kiengesztelődésre Istenemmel és embertársaimmal is. Ráébredjek a hit fantasztikus erejére, mely által a Názáreti Jézus ma is rengeteg embert meggyógyít. Kérdezzük csak meg az orvosokat, hány orvosilag megmagyarázhatatlan gyógyulásról tudnak!

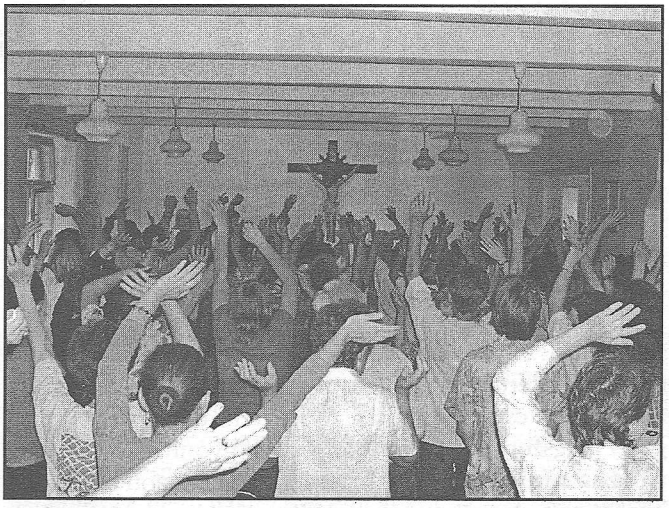

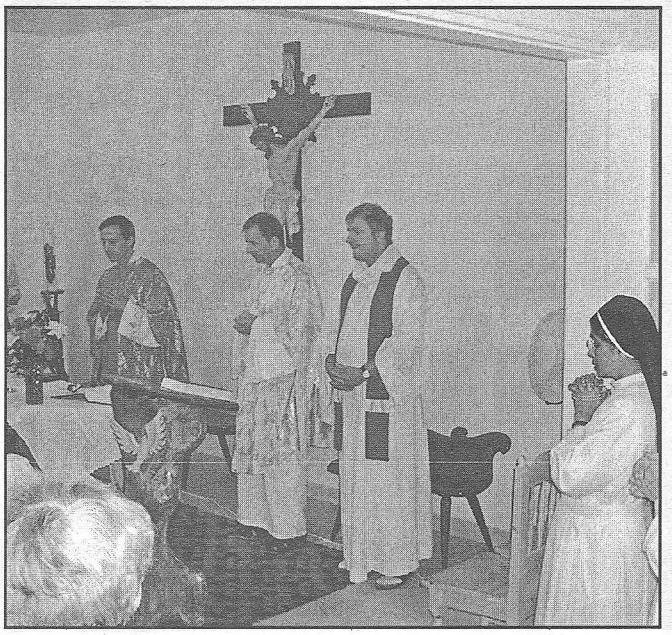

Jézus mondja: „...hited meggyógyított. Menj békével!" (Lk 8,48), vagy: „...A hited megmentett. Menj békével!" (Lk 7,50), vagy: „...Asszony, nagy a hited. Legyen hát akaratod szerint..." (Mt 15,28).

Hitünket is állandóan erősítenünk kell, mert – valljuk be őszintén – sokszor megingunk, elbizonytalanodunk.

Margaritha nővér és csapata a Szentlélek segítségével, a rengeteg bibliai idézet felhasználásával és a közös imádságokkal fantasztikus hit-élményt és hitbeli erősödést tudott elérni bennünk. Ennek köszönhetően következett be az a sok gyógyulás a közel száz résztvevő között, amelynek mi is tanúi voltunk a 2003. augusztusi karizmatikus lelkigyakorlaton, Ungváron. Én is megszabadultam két betegségemtől. Köszönöm, és hála Neked, Istenem, mindörökké.

„Senki nem vall szégyent, aki benne hisz." (Róm 10,11)

Ez is örömhír.

Az is örömhír, hogy Margaritha nővér és csapata az idén is eljön Kárpátaljára karizmatikus lelkigyakorlatot tartani. Hiszem, hogy megint sok embertársunknak fog testi és lelki gyógyulást hozni a részvétel. Ne sajnáljuk rá az időnket, megéri. „A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk." (Zsid 11,1)

Ha Isten szeretetére vágysz, testi és lelki gyógyulásra, embertársaid szeretetére, akkor remélem, nem sajnálod rá az idődet, és TE is eljössz.

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete." (Róm 5,5)

Berczik József, Csap

Második házasságomban élek...

Esküvők... Elnézem a szépen feldíszített autókat, a benne ülő szép és fiatal párt... vagy a templomban igent mondó ifjú házasulandókat...; megmondom őszintén: nem mindig olyan szép az, amit gondolok, mint amit látok.

Nem vagyok pesszimista alkat, ezt előrebocsátom. Csakhogy... Talán azért jut eszembe sok minden, mert egy félresikerült házasság van mögöttem. Második házasságomat csak évek után rendeztem egyházilag, s nagyon megszenvedtem azt, hogy nem gyónhattam és nem áldozhattam. Nem csoda, ha eszembe jut: vajon hány ember veszi komolyan a házasságot? Mit tudnak róla? Mennyire és hogyan szeretik a leendő párjukat? Milyen előkészítő-felkészítő beszélgetéseken vettek részt? És, ha nem tudják, de érzik: valami hiányzik az életükből, ami elmélyítené, jobbá-szebbé tenné a kapcsolatukat, életüket – akkor vagyunk-e, akik ebben segítünk nekik? Nem biztos, hogy meg kell várni, hogy ők szóljanak nekünk erről. Jelen kell lennünk! „Ott" kell lennünk, ha keresnek valamit, vagy Valakit.

Mi úgy esküdtünk egymásnak örök hűséget a párommal, hogy egyházi esküvőre nem is gondolhattunk. (Igaz, én azzal fordultam az Úrhoz, csak akkor adjon minket egymásnak, ha ez mindkettőnknek „hasznára" válik. Ez volt az én naponta ismétlődő imám.) Akkor ez még nem is nagyon zavarta egyikünket sem. A párom nem volt templomba járó, nem gyakorolta a vallását. Hitt Istenben, és ez neki elég volt. Én, úgymond, beleszülettem az Isten-hitbe. Úgy nőttem fel, azt szoktam meg, hogy minden vasár- és ünnepnap misére mentünk. Hittem is Istenben, de tovább nem nagyon izgatott a dolog. Talán nem túlzok, ha azt mondom, inkább megszokásból, sokszor szinte babonás félelemből tartottam be sok mindent, amit az egyház parancsolt, mondott. Gyermekhittel éltem (ezt persze csak most tudom ilyen okosan megmondani!), ami nagyon sokunknál most is megvan.

Ahogy meglett a fiunk, én szépen elszoktam még a templomba járástól is. Nagyon sok nehéz és számunkra fájdalmas dolgon mentünk át a párommal (persze az öröm sem hiányzott!). Istenben továbbra is hittem, de valami elveszett... Mintha mindennek vége lett volna; egyre idegesebb lettem, valami állandóan hiányzott – de még nem volt neve. Amikor lett, így hívták: ISTEN. Rájöttem, hogy Ő hiányzik az életemből, az életünkből. Már attól, hogy kimondtam, sokkal könnyebb és szebb lett minden. Elkezdtem templomba járni; a párom még nem. Így őérte is „jártam". Nagyon nagy öröm volt újra hallani a szentleckéket, evangéliumot – azt, ami életünk lényege, értelme – de a szentáldozáshoz nem járulhattam! (Eleinte még nem hiányzott annyira ennek a „tiltása", csak később...) A szentmiséken döbbentem rá, mi az, ami velem történt! Itt éreztem meg, hogy a házasságunkból kizártam Jézust. Felszínre tört a múlt, és nagyon mocskosnak és hazugnak tűnt. Felkészületlen és felelőtlen voltam.

Akkor a Bibliát még nem olvastam, csak a templomban találkoztam Isten szavával. A korintusi levél és a többi mind-mind idegen – de csodálatos! – és új „valami" volt. Éreztem, hogy valami elkezdődött! Egy tisztulás, ami csak kimondva tűnik egyszerűnek. Akkor már sejtettem: nekem kell megváltoznom ahhoz, hogy az élet szép legyen. Tudtam, hogy ki kell mondanom Istennek az „igen"-t. Igent Istenre, az egész életemre, a hozzám tartozókra. Elfogadási, megbocsátási folyamat indult el bennem, ami gyötrelmesen gyönyörű volt. Ez paradoxonnak tűnik, de ilyen volt. Mikor végre meg tudtam adni magam Istennek, ez a folyamat felgyorsult. Sebesen követték egymást a kínzó és csodálatos események. Le kellett rombolni mindent az alapokig (szerencsére volt alapom, amit szüleimnek köszönhetek!), és onnan újra építeni az egész életem – de már átadva magam Istennek. A házasságom azonban még mindig „parázna" volt. S ez nagyon kínzott. Nem gyónhattam, de így megtanultam az Úrral „igazán" beszélni. Neki sírtam, panaszkodtam; majd Tőle kértem bocsánatot, segítséget. Ő volt életem oszlopa, kerete: mindene. De nem áldozhattam! Abban az időben került a kezembe egy cikk, amely a nem szentségi házasságokról szólt. Ebben találtam meg a következőket: a nyugat-európai egyházakban (nem mindenhol) kivételes alkalmakkor meg van engedve a szentáldozás a nem szentségi házasságot kötötteknek. Ez nagyon fellelkesített bennünket a párommal. Abban az időben szolgált nálunk egy domonkos atya, kinek a segítségét kértük. Ő nagyon

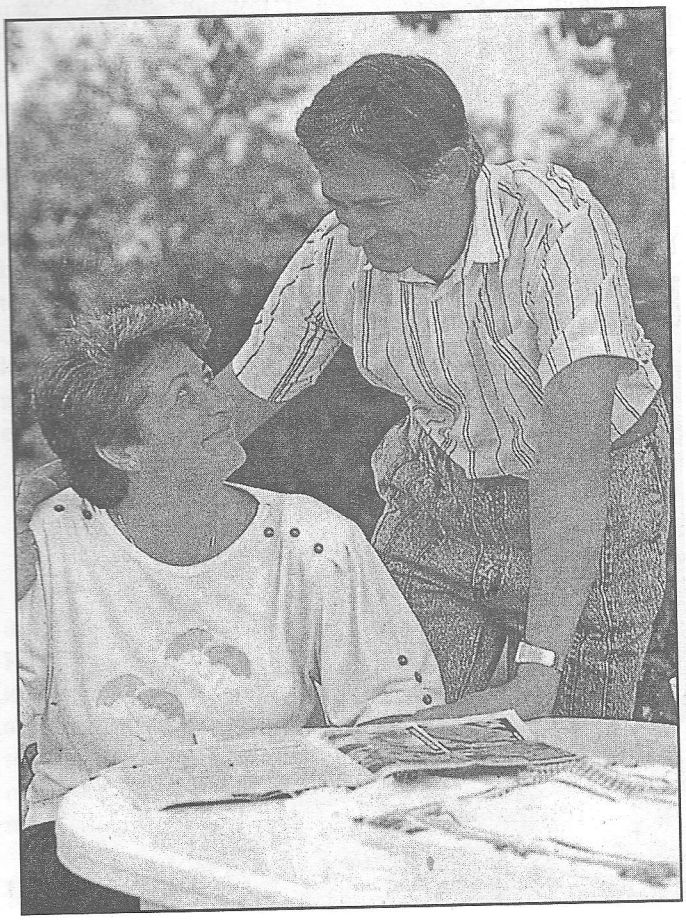

bölcsen ennyit kérdezett: Miért nem rendezik a házasságukat? S elkezdtük... Jött egy erdélyi egyházjogász, aki „elővett" engem. Akkor derült ki, hogy mennyi hazugsága lehet egy „szentségi igennek". Olyan dolgok merültek fel, amire nem is gondoltam. Valójában csak a butaságom, tudatlanságom és a kényelmem volt az oka annak, hogy nem rendeztem eddig házasságomat. A „paragrafusok" megmondták a magukét. Nyár volt, és mi beadtuk a kérelmet a házasságom semmissé nyilvánításához. Közben az életem különböző változásokon ment át. Hol lent voltam, hol fent, de már az Úrral.

Az adventi időben minden reggel elmentem a templomba. Az úton oda életem szakaszain mentem végig, azokat szenvedtem el, s jutottam el a megbocsátásig. A szentmiséket végigsírtam, a szentáldozásnál én is „áldoztam" – gondolatban. Nagyon kemény időszakom volt ez. Kaptunk ugyan biztatást a kérelmünkkel kapcsolatban, de semmi többet. Eszembe jutott az is: mi van, ha mégsem kapom meg a semmissé nyilvánítást?! Ez a gondolat iszonyú fájdalommal járt, még most is emlékszem, hol és mikor történt. De elfogadtam ezt is, azzal a gondolattal: legyen, ahogy Isten akarja.

Jött a nagyböjti idő, ami nekem is böjt volt. Vártam, és tettem a dolgom. Közeledett a Húsvét, és nekem „csak" az Istenre való ráhagyatkozás maradt, semmi több. Nem tudok erről az időről úgy említést tenni, hogy ne élném át újra az egészet: még most is ugyanazt érzem, de már tudom a végét! Eljött a nagyszombat és vele az én „halálom". Elmentünk a párommal a templomba. Semmire sem emlékszem; csak ültem egész idő alatt és folytak-folytak a könnyeim. Csupán egy gondolatom volt: elhagyott az Isten! Még a halál is jobb, mint Isten nélkül élni! Ha Ő elhagyott, akkor mi értelme az egésznek?! Én még ilyet nem éreztem soha! A megsemmisülés határán voltam. Akkor a „semmi ágán ült a szívem". Borzasztó volt! Amíg mindenki boldogan allelujázott, én a sírban feküdtem. Nem túlzok, valóban ezt éltem meg.

De Isten azért Isten, hogy csodát tegyen. Másnap a reggeli szentmisén azzal fogadott a párom: az atya tegnap egész nap keresett minket. Megvan az eredmény! Összeházasodhatunk! Áldozhatunk!

Gondolom, nem kell semmit írnom arról, mit éreztem akkor. Amit most is, írás közben: jó és irgalmas az Isten. Nélküle az élet: halál. Nekem akkor volt a „feltámadásom".

A házasságunk más lett. Nem feltétlenül jobb, hanem teljesebb, hiszen azóta nem volt olyan nap, hogy ne vettem volna magamhoz Krisztust. Annyira vágytam már erre a pillanatra! Csak Ő ad erőt ahhoz, hogy megbocsássak, elfogadjak, „cipeljek", felálljak, állva maradjak...: SZERESSEK! Nem mindig könnyű, de Vele-Érte-Benne-Miatta érdemes. Sőt kell! Nem szabad feladni!

Csodálatos emberekkel voltam akkor körülvéve! Köszönök nekik mindent! Áldott légy, Urunk, hogy megteremtetted őket!

Anna

Mehetek-e gyónni, áldozni?

Néhány szó a házasságrendezésről

Sok katolikus nem gyónhat, nem áldozhat, mert nem egyházilag rendezett házasságban él. Sokan nem is tudják, hogy számos esetben lehetőség van a házasság rendezésére. Van, aki elvált, mégis járulhatna a szentségekhez, de nem tud róla. Ezekről a kérdésekről szól röviden Molnár János atya alábbi írásában. Fogadjuk meg tanácsát, és forduljunk bizalommal valamelyik papunkhoz, aki tanáccsal és felvilágosítással szolgálhat a házasságrendezés lehetőségeiről!

Bizonyára sokan ismerünk olyan katolikusokat, akik házasságuk rendezetlensége miatt nem élhetnek a szentségekkel. Lehet, hogy éppen mi vagyunk abban a helyzetben, hogy nem járulhatunk a szentgyónáshoz és a szentáldozáshoz, mert nincs rendezve a házasságunk.

Meg kell értenünk azt, hogy ez nem az egyház önkényes rendelkezése, mellyel valamelyikünket is meg szeretne fosztani a szentségek életadó kegyelmeitől, hanem Krisztustól kapott parancs alapján teszi ezt. A keresztény ember feladata és kötelessége pedig az, hogy az akadályt elgördítse az útból, és újra vehesse a szentségeket.

Milyen esetekkel lehet találkozni a leggyakrabban? Van, aki úgy gondolja, hogy nem járulhat a szentgyónáshoz és a szentáldozáshoz, mert nem él a házastársával. Ezek az emberek általában nagyon meg vannak lepve, amikor azt hallják, hogy nyugodtan gyónhatnak, áldozhatnak. Az egyház ugyanis indokolt esetben lehetővé teszi a különválást, vagyis az ágytól-asztaltól való elválasztást a házassági kötelék fenntartásával. Ameddig az illető nem köt új, törvénytelen kapcsolatot, addig a szentségekhez járulhat. Bár a keresztény házasokat felhívja a törvény arra, hogy ha egy mód van rá, a család egységét szem előtt tartva ajánlatos, hogy egymást megajándékozzák a bocsánattal. De ha semmiképpen nem megy az együttélés, akkor lehetséges a különválás.

Talán a leggyakoribb eset, amikor valaki katolikus házasságot kötött, elvált, és második házasságát emiatt nem kötötte meg egyházilag. Ilyenkor nagyon sok esetben van lehetőség házasságrendezésre. Az érvényesen megkötött katolikus házasság természetesen felbonthatatlan, ám ilyenkor éppen azt vizsgálják meg az illetékesek, valóban érvényes volt-e a házasság. Ha kiderül, hogy nem, a házasságot semmissé nyilvánítják, tehát kijelentik, hogy a szentségi házasság annak idején létre sem jött. Ebben az esetben kerülhet sor a második házasság rendezésére, melyet most már érvényesen, templomban lehet megkötni. Ekkor a már érvényes szentségi házasságban élő felek

teljes joggal járulhatnak a gyónáshoz és szentáldozáshoz.

Egy másik eset, amikor a felek egyike nem járulhat a szentségekhez, mert vegyes házasságban él, és nem a forma szerint kötötték a házasságot. Magyarul az egyik fél katolikus, de a házasságot nem katolikus templomban kötötték.

Ebben az esetben az egyház az úgynevezett gyökeres orvoslást kínálja. Ez a lehetőség érvénytelen házasságokra vonatkozik. Az illetékes egyházi hatóság a megfelelő vizsgálat után érvényesnek nyilváníthatja a házasságot a házassági eskü megújítása nélkül. Tehát ha valaki eddig azért nem fordult a plébánoshoz, mert attól félt, hogy ki tudja, milyen tortúrákon kell keresztülmennie a házassága érvényesítése miatt, ne féljen ettől. A gyökeres orvoslással gyökerében orvoslódik a házasság, amint a nevében is benne van: tehát visszamenő hatása van a házasságkötés pillanatára.

Használjuk ki tehát a lehetőséget, és bátran forduljunk kérésünkkel egyházközségünk plébánosához!

Akik házasságkötésre készülnek, azoknak természetesen tudniuk kell, hogy a katolikus fél számára kötelező a forma megtartása az érvényességhez, vagyis katolikus pap és két tanú jelenléte. A katolikus fél számára csak az így megkötött házasság érvényes. Ha viszont semmiképpen nem lehetséges a forma megtartása, akkor lehetőség van a forma alóli fölmentés kérésére a főpásztortól. Ebben az esetben katolikus szempontból is érvényes lesz a házasság.

Az egyháznak a házasság szentségével kapcsolatos kéréseit tehát ne akadályoknak, hanem atyai gondoskodásnak vegyük. Az egyház mindig is lelkünk üdvösségét tartja szem előtt, amikor ezeket kéri tőlünk.

Molnár János
ungvári káplán

Egy álom üzenete

Álmomban látogatóban jártam Istennél. Bekopogtam, hogy beszélgetni szeretnék vele, ha van rám ideje. Az Úr elmosolyodott és így válaszolt:

– Az én időm végtelen, mindenre jut belőle. Mire vagy kíváncsi?

– Az érdekelne, mit tartasz a legfurcsábbnak az emberekben!

– Azt, hogy nem szeretnek gyerekek lenni, siettetik a felnőtté válást, majd visszavágyódnak a gyermekkorba. Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengeteg pénzt költenek rá, hogy visszanyerjék egészségüket. Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, hogy megfeledkeznek a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent sem élik meg. Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg és úgy halnak meg, mintha sose éltek volna.

– Atyaként mit szeretnél, ha gyerekeid mely tanulságokat jegyeznék meg?

– Tanulják meg, hogy senkiből nem lehet erővel kicsikarni a szeretetet. Hagyni kell, hogy szerethessenek. Nem az a legértékesebb, hogy mit szeretnénk az életben, hanem az, hogy kik állnak mellettünk. Tanulják meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magukat, saját magukhoz képest legyenek elbírálhatóak. Fogadják el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevesebbre van szüksége. Tanulják meg, hogy csak néhány másodperc kell ahhoz, hogy mély sebeket ejtsünk azokon, akiket szeretünk, ám sok-sok év kell ahhoz, hogy ezek begyógyuljanak. A megbocsátást a megbocsátás gyakorlásának útján kell megtanulni. El kell fogadni, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni érzelmeiket. Meg kell tanulni, hogy bármit lehet pénzen venni, csak boldogságot nem. Két ember nézheti ugyanazt a dolgot és mégis két másféle dolgot látnak. Meg kell tanulni, hogy az az igazi barát, aki mindent tud rólunk és mégis szeret. Nem mindig elég, ha mások megbocsátanak, meg kell bocsátanunk magunknak is.

Búcsúzásnál megköszöntem szavait, Ő pedig így válaszolt:

– Az emberek elfelejtik, mit mondtál, mit csináltál. De arra mindig emlékezni fognak, hogy érzéseket ébresztettél bennük.

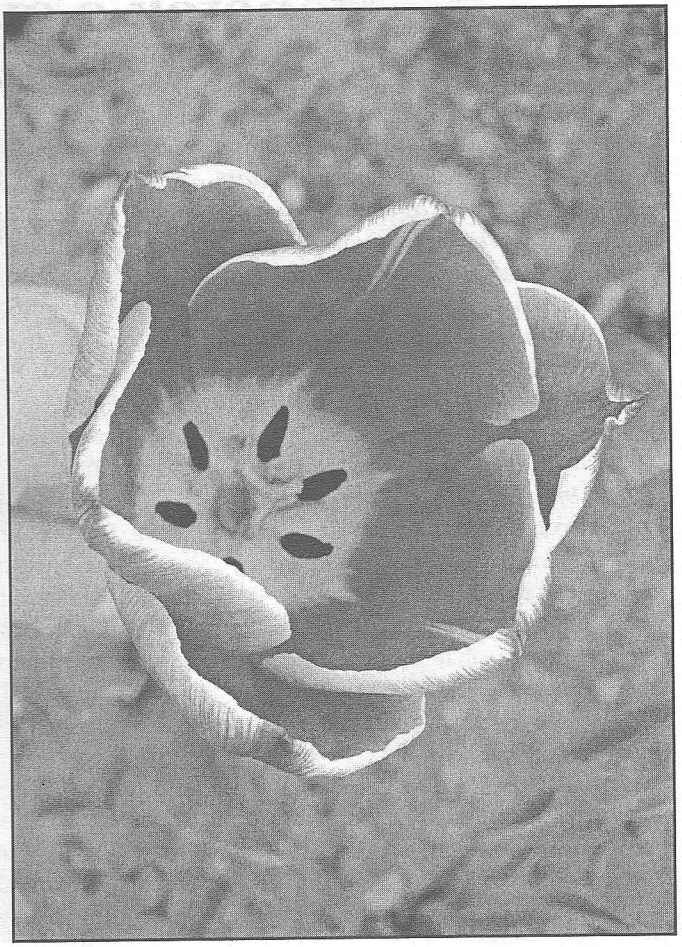

Ez az én ajándékom – neked...

1.

– Köszönöm, doktor úr! – mondta Éva, és letette a telefont. Aztán a férjéhez fordult:

– Azt mondta az orvos, hogy a jövő kedden menjek el hozzá, és akkor pontosan megbeszélhetjük az időpontot.

– Igen, jó lesz így – mondta Géza. – Teljesen felborítaná az életünket. Túl korán jött ez a gyerek, de nem így terveztük. Én még élvezni szeretném az életet – csak veled.

– Én is, drágám – mosolyodott el Éva, majd elővett egy csomagot.

– Mi ez? – kérdezte Géza.

– Hímzett terítő. Nagyapának csinálom már több mint egy hónapja. Holnap el is viszem neki, a születésnapjára. Csak aggódom egy kicsit...

– Miért?

– Mert a nővérem már elmondta neki, hogy mit akarunk. És ő ellenzi az abortuszt. Azt mondja: gyilkosság.

– Ugyan! Mit törődsz vele? A mi életünk az a miénk. Ne szóljon bele.

– Igaz...

2.

Másnap Éva szépen becsomagolva elvitte a hosszú ideig készítgetett ajándékot. Kicsit aggódva csöngetett be az ajtón, de nagyapa mosolygósan fogadta, így megnyugodott.

– A születésnapod miatt jöttem – mosolygott Éva.

– Ugyan! Az én koromban már nem számolja az ember az éveket – legyintett nagyapa.

– Szerencsére te jó erőben vagy – mondta Éva, és izgatottan elővette az ajándékot:

– Ezt neked hoztam. Boldog születésnapot!

Nagyapa szó nélkül elvette a csomagot és kibontotta.

– Na? Ugye tetszik? – kérdezte örömmel Éva. – A te ízlésed szerint csináltam!

Nagyapa szigorú arccal felnézett, majd az ajándékba kapott terítőt egy határozott mozdulattal a sarokba hajította.

– Nem kell! – kiáltotta. – Nem kell!

Éva elsápadt, forgott vele a világ. Ilyet még soha nem tett vele nagyapa. Majd lassan összeszedte magát:

– Hogy képzeled?! – kiabálta a könnyeivel küszködve. – Hogy tehetted ezt?! Ha tudnád mennyit dolgoztam vele, annyit tervezgettem, hogy olyan legyen, ami tetszik neked, mennyi időt szántam rá és igen... igen, a szívemet raktam bele!! Te pedig csak úgy egyszerűen behajítod a sarokba! Hát van neked egyáltalán fogalmad arról, hogy mit jelent ez nekem? Hogy lehetsz ilyen kegyetlen?! – és feldúltan az ajtó felé indult. Rettenetesen érezte magát. Ekkora fájdalom és pont nagyapától!

Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor nagyapa megállította.

– Te is ezt mondtad Istennek! – mondta. – Ő is ajándékot adott neked és Gézának is. Mennyi terve van vele, hivatást adott annak a gyermeknek, feladatot, amit csak ő végezhet el. És Isten öröme? Olyan örömmel és szeretettel ajándékoz minden gyermeket a szülőknek. És te Gézával egyszerűen azt mondod Neki, hogy nem kell! Ugye, milyen szívtelen dolog? Istennel és a gyermekkel szemben is.

Éva szó nélkül kiment az ajtón, hátra se nézett. Lelkében kavarogtak az érzések és gondolatok. Amit ő érzett az ajándék semmibevételével és igen... Istenre gondolt, aki szintén ajándékot adott.

Csak az első utcai padig jutott el. Leült és keserves sírásra fakadt.

3.

Amikor Géza meghallotta, hogy Éva hazajött, kikiabált neki az előszobába:

– Beszéltem a főnökömmel, és előbb hazajöhetek kedden. Így el tudlak kísérni az orvoshoz!

Éva lassan bement a szobába, és mikor Géza meglátta, rémülten nézett kisírt arcára.

– Mi történt, drágám? Ülj ide le. Mi a baj?

– Nem megyek jövő hét kedden sehova...

4.

Nagyapa éppen újságot olvasott, amikor csöngettek.

– Éva! – nyitotta ki az ajtót. – Gyere be! Micsoda öröm!

– Ó, nagyapa! Szeretném neked megköszönni a múltkorit. Amit mondtál!

– Én nem akartalak megbántani... – kezdte nagyapa, de Éva félbeszakította:

– Tudom! – mondta vidáman. – És ha tudnád, hogy azóta milyen örömmel tervezgetünk! Vettünk babaholmikat, átrendeztük a lakást, és Géza saját kezűleg csinál bútorokat. Sőt! A múltkor egy babakocsival jött haza. És ha látnád, hogyan büszkélkedik mindenkinek azzal, hogy nemsokára apa lesz! Szóval, nagy izgalommal várjuk mindketten a babát! És ezt neked köszönhetjük.

– Nem, nem – mosolygott nagyapa –, ti döntöttetek helyesen. De milyen jó, hogy eljöttél, mutatok neked valamit.

Mivel még az előszobában álltak, nagyapa bevezette a szobába Évát és az asztalra mutatott.

Az asztalon, most már méltó helyen, ott díszelgett az ajándék hímzett terítő...

P. K.

Hazai hírek

Április 17. A VIII. Ifjúsági Találkozó Gálocson a New Age veszélyeire hívta fel a figyelmet, melyen mintegy 50-en vettek részt a környező falvakból, városokból.

Április 23-25. Munkácson – mindkét korosztály számára – megrendezték az Egyházmegyei Hittanverseny döntőjét.

Május 1. Ultreia-találkozót tartottak Munkácson Cursillósok számára. A program a székesegyházban a 9.00 órai szentmisével kezdődött, majd csoportbeszélgetéssel és agapéval folytatódott.

Május 8. Ifjúsági szentmise volt az ungvári plébániatemplomban. A szentmise után Sillye Jenő adott koncertet a résztvevőknek.

Május 22. A munkácsi székesegyházban megtartották a VI. Kárpátaljai Római Katolikus Kórustalálkozót. Kilenc kórusban kb. 150 énekes adott elő kórusműveket. Gyermekkórusok érkeztek Husztról és Viskről, ifjúsági kórusok Beregszászból és Nevetlenfaluból, felnőttkórusok pedig Aknaszlatináról, Husztról, Munkácsról, Ungvárról és Viskről. Szerepelt még a Dobos Szergej vezette, munkácsi fiatalokból álló vonós kvintett, valamint Szabó Viktor Gábor budapesti orgonaművész. Vendégünk volt Béres György atya, a magyarországi Gregorián Társaság elnöke, aki Bécsben teljesít szolgálatot

Ungvári szavalóverseny

Az ungvári, Szent Györgyről elnevezett római katolikus templomban május első vasárnapján anyák napi szavalóversenyre került sor. Az esemény szentmisével kezdődött, melyet Mészáros Domonkos atya celebrált.

A szavalóversenyen – két kategóriában – 37 gyerek indult, 5-8 és 9-11. osztályosok. A vetélkedőbe, felkészítőkként, a hitoktató tanárok mellett az illető iskolák magyartanárai is bekapcsolódtak.

Az 5-8. oszt. kategóriájában az első helyen Tóth Gergely (Koncháza), másodikon Marcsák Gergely (Homok), a harmadikon pedig Ungvári Éva (Csap) végzett.

A 9-11. oszt. mezőnyében Kocsis Viktória (Szürte) lett az első, a második helyezés Petro István (Homok) és Fazekas Melinda (Salamon) között megosztott volt, a harmadik helyezést pedig Fazekas Andrea salamoni versenyző foglalta el.

Minden résztvevő oklevelet és ajándékot kapott.

Felhívások

IX. Munkácsi Katolikus Ifjúsági Találkozó

Június 5-én 8.00 órai kezdettel kerül sor a IX. Kárpátaljai Katolikus Ifjúsági Találkozóra Munkácson, a székesegyházban. A találkozó mottója: „Szeretnél boldog lenni?" A találkozó meghívott előadója Roska Péter atya, az esztergomi szeminárium spirituálisa. Minden 14. életévét betöltött fiatalt várunk!

Roska Péter atya mindenkit arra kér, hogy a találkozóig mindennap imádkozzunk el a kárpátaljai ifjúságért, különösen a találkozó résztvevőiért egy Miatyánkot.

Június 6. Ifjúsági szentmise lesz Ungváron, a plébániatemplomban.

Június 21-25. Ministráns Tábor lesz 12-14 éves ministránsok számára Ungváron a Szent Gellért Kollégiumban, illetve Kerekhegyen. Jelentkezni a plébánosnál vagy a ministránsoktatónál június 1-jéig lehet.

Június 26-án, de. 10 órakor pap- és diakónusszentelésre kerül sor a munkácsi Tours-i Szent Márton Székesegyházban.

A krisztushívők kötelesek az általuk ismert szentelési akadályokat a szentelés előtt az ordináriusnak vagy a plébánosnak jelenteni (CIC. 1043. kánon).

II. Kárpátaljai Gitáros Tábor

2004. július 13-19.

Jelentkezési lap

Név: _____ Születési dátum: *év* 19___ *hó*_____ *nap*_____

Cím: (irányítósz., helység): _____

(utca, házszám): _____ Telefonszám: _____

Milyen szinten gitározol? (A megfelelőt jelöld meg!)

[ ] *Kezdő csoport* (nem tudok gitározni)

[ ] *Haladó 1.* (néhány egyszerűbb akkordot és éneket le tudok játszani)

[ ] *Haladó 2.* (ismerem az akkordokat)

A plébános ajánlása: _____

A jelentkezési lapot 2004. június 28-ig kell beküldeni a Szervezőiroda címére (89600. Munkács, Béke u. 15.)

Várjuk .a jelentkezőket! Alsó korhatár: 14 év. A tábor Ungváron, a Szent Gellért Katolikus Kollégiumban lesz 2004. július 13. és 19. között. Gitárt mindenki hozzon magával!

Június 28. Boldog Romzsa Tódor vértanú püspök ereklyéinek átvitelét ünnepeljük ezen a napon. Az egy évvel ezelőtti esemény emlékére szentmise lesz az ungvári görög katolikus székesegyházban, ahol a boldoggá avatott püspök ereklyéit őrzik. A szentmise után a görög katolikus szeminárium szentelésére kerül sor.

Július 2-4. Munkácson, a Pákh-házban Roska Péter atya felnőtteknek tart lelkigyakorlatot. Jelentkezni a Szervezőirodában (a 54670-es telefonszámon) június 15-éig lehet.

FELHÍVÁS A VII. RÁTI KULTÚRTÁBORRA

Kedves Törzstagok és Minden Érdeklődő! Elértünk a Ráti Kultúrtáborok 7. évfordulójához. Idén, sajnos, nem táborozhatunk Ráton (építkezés miatt), így csak az Idegennyelvi Tábort tudjuk megszervezni, Munkácson. Azok jelentkezését várjuk, akik már betöltötték 13. életévüket, és legalább 1 éve tanulják az angol vagy német nyelvet. A részletekről később tájékoztatjuk a jelentkezőket.

JELENTKEZÉSI LAP

VII. Idegennyelvi Tábor aug. 1-8.

NÉV: _____

SZÜL. DÁTUM): év: 19___ hó____ nap____

LAKCÍM:

rányítószám _____

helység _____

utca, házszám _____

TELEFONSZÁM (kóddal): _____

VÁLASZTOTT NYELV:

[ ] ANGOL

[ ] NÉMET

HÁNY ÉVE TANULOD A NYELVET? _____

A jelentkezési lapot a ráti plébánia címére kérjük elküldeni július 10-ig:

Szent Mihály Plébánia (VII. Tábor), 89433. Rát, Rákóczi út, 41.

Önismeret – mindenkinek
Ismerd meg Önmagad!

Önismereti csoportfoglalkozásokat tartunk az alábbi időpontokban Munkácson, a Nedeczey u. 20. sz. alatt lévő Munkácsi Magyar Nyelvű Líceum épületében. Ezen alkalmak során a résztvevők a pszichodráma módszerével, játékos formában dolgozzák fel az aktuális témában megélt élettapasztalataikat.

2004. június 5.

Téma: Életünk szerepei, női és férfi szerepek

2004. június 19.

Téma: Agresszió, bűn, bűntudat

Szeretettel várunk minden 25-50 év közötti pedagógust, hitoktatót, papot, orvost és minden érdeklődőt, akik úgy gondolják, hogy önmaguk helyesebb megismerésével életükhöz és munkájukhoz segítséget kaphatnak. Az együttlét mindhárom alkalommal reggel 9 órától 18 óráig tart, egyórás ebédszünettel. Étkezéséről mindenki maga gondoskodik. A részvétel ingyenes. Jelentkezés a foglalkozásokon, személyesen.

Az egyes alkalmak egymástól függetlenek, külön-külön is részt lehet venni rajtuk.

A foglalkozásokat Babály András atya, mentálhigiénés szakember vezeti.

Taizéi imaóra

Június 3. Munkácson, a római katolikus kápolnában 17.00 órakor kezdődő szentmise után.

Június 11. A csapi a római katolikus templomban, 17.00 órai kezdettel.

Hívunk mindenkit, nemzetiségre és felekezetre való tekintet nélkül!

Szentségimádás ifjúsági énekekkel

Június 8. Ungváron, a római katolikus templomban, a 18.00 órakor kezdődő szentmise után.

Június 17. Munkácson, a római katolikus kápolnában, a 17.00 órakor kezdődő szentmise után.

Mindenkit nagy szeretettel hívunk és várunk!

Külföldi hírek

Szentté avatások a Szent Péter-téren

Vatikán: II. János Pál pápa május 16-án, vasárnap délelőtt 10 órai kezdettel ünnepélyes szentmise keretében szentté avatott hat boldogot. Köztük a korunkhoz legközelebb álló, Szent Giovanna Beretta Molla mélyen hívő, olasz gyermekorvosnőt. Giovanna Beretta Molla negyedik gyermekét várta, amikor fölfedeztek a méhén egy rosszindulatú daganatot, amit azonnal el kellett volna távolítani - ez azonban a magzat életébe került volna. Ő lemondott saját életéről. „Csak a gyermeket mentsétek meg!" – kérte. 1962 nagyszombatján egészséges leánygyermeknek adott életet, majd a szülés után egy héttel nagy szenvedések közepette meghalt. Utolsó szavai ezek voltak: „Jézus, szeretlek." Ekkor 39 éves volt.

2004-ben Szent Giovanna Beretta Molla tiszteletére templomot szenteltek Rómában, ahol a fiatal párok, leányanyák, kisgyermekek és idősek lelki gondozásával foglalkoznak. *VR/MK*

Szentek

Néri Szent Fülöp
ÜNNEPE: MÁJUS 26.

Néri Szent Fülöp Firenzében született 1515. július 21-én. Szülei előkelőek voltak, jól tanult, jámborsága nagyon komoly volt. Gyermekkorában az engedelmessége, fiatal korában a tisztasága volt feltűnő. Hátat fordított a gazdag örökségnek, keményen tanult, közben böjtölt és tanított. Filippo Neri vidám emberke volt, szülei és társai „jó Pippó"-nak nevezték. A domonkos atyáknál tanult, tőlük tanulta meg az evangéliumi szegénység szeretetét. A család kereskedőnek szerette volna nevelni. Nagybátyjához került San Germanóba (Nápoly mellé), ő azonban nem vonzódott a várható gazdagodás felé. Sokat vívódott, mert nem tudta eldönteni, mi az igazi hivatása.

Sokat imádkozott, majd 18 évesen Rómába ment. Nevelőnek állt be, miközben ő maga szorgalmasan tanult. Maga köré gyűjtötte a fiatalokat, ácsorgókat, csavargókat. Merész elhatározással 25 éves korában nagyon aktívan és hatásosan kezdett Rómában téríteni, sokan megtértek hatására.

Gyóntatója tanácsára, sőt parancsára 1551-ben pappá szenteltette magát. Papokból és világiakból közösséget gyűjtött maga köré, ez volt első oratóriumuk a római San Girolamo della Caritá templom mellett. A fiatalok itt hittant, zenét, éneket és imádságot tanultak.

Igen sok önmegtagadást vállalt, sokat imádkozott. Mivel mise közben rendszeresen többórás elragadtatásba esett, engedélyt kapott, hogy magánkápolnában misézzen. Lelki gyermekeit a templom melletti papi házba gyűjtötte össze imára, lelki olvasásra, énekre, zenére. Mindig jókedvű, vidám ember volt, ifjaival rendszeresen játszott. Jelszava volt: megvetni a világot, de közben senkit sem vetni meg, csak önmagunkat és a megvettetést.

Mérhetetlenül alázatos volt. Pápai felszólításra megalapította az oratoriánusok papi társulatát, akik igehirdetéssel, neveléssel foglalkoztak. Mindenkinek őszintén megmondta véleményét, sokakat nevelt. Pápák és szentek lelkiatyja volt.

Halálát előre megjövendölte. 1595. május 25-én, áldozócsütörtökön éjszaka megáldotta még fiait, majd hajnali háromkor csendesen lehunyta szemét. Halála után már két hónappal megkezdődött a szentté avatási eljárása, 1622. május 14-én pedig szentté avatták.

Jelmondata ez volt: Vidáman, játékosan, szentül haladj Isten Országa felé!

Életéről film is készült, a híres „Legyetek jók, ha tudtok", mely videokazettán is hozzáférhető.

Magdeburgi szent Norbert (1080-1134)
ÜNNEPE: JÚNIUS 6.

Norbert a mai Hollandia területén, Gennepben született. Szülei – egy látomás alapján – már kiskorában úgy gondolták, hogy Isten a papságra hívja. Már nagyon korán elhelyezték egy káptalanban (püspök körüli papi testület), ahol megkapta a kisebb rendeket, de nyilvánvalóan nem volt szándékában papnak lenni. Gazdag volt, pompakedvelő, tüzes kedélyű és igen hajlott a szélsőségekre. Életét egyre inkább a földi örömökre rendezte be. Mindezek ellenére ifjúságát semmiféle ballépés nem terhelte.

1110-ben a kölni érsekkel együtt elkísérte Rómába V. Henrik császárt. Ott látva a pápa kiszolgáltatottságát, valamint a világi hatalom és az egyház közti feszültséget, Norbert megérezte, hogy választania kell a császár és a pápa között. Később fölajánlottak neki egy püspökséget, ami akkoriban nagy vagyont is jelentett, de ő nem fogadta el.

1115-ben történt igazi megtérése egy kolostorban, ahol kapcsolatba került néhány, reformot sürgető szerzetessel. Ekkor szenteltette magát pappá a kölni érsekkel. Szembefordult a káptalan életstílusával, amihez ő is tartozott. Lemondott javadalmairól, birtokairól. Pénzét szétosztotta a szegények között és vándorprédikátorként járta az országot. A források tanúsága szerint rendkívül jól tudott prédikálni. Kezdetben fő törekvése volt, hogy a viszályokat elsimítsa, később tüzes beszédeivel követőket toborzott az új életformához, amit alapított. Minden gondja a szegényekre és az apostoli életre irányult. Fontosnak tartotta a pápával való egységet. Elment II. Kallixtuszhoz, hogy ő újítsa meg prédikációs engedélyét.

Társaival Prémontré völgyében kolostort alapított, ahol az ágostonos regula szerint éltek közös életet. Erről a helyről kapta nevét az új közösség: premontreiek. A premontreieknek a kolostori elmélyedést, tanulmányokat társítaniuk kellett a világban folytatott működéssel és azzal, hogy tanúságot tegyenek az evangéliumról keresztények és nem keresztények között. Norbert továbbra is vándorszónok akart maradni anélkül, hogy egyetlen apátsághoz is kötötte volna magát. 1126-ban Rómába ment, és ott megkapta a pápától az általa hozott reform, illetve általa alapított rend jóváhagyását. Ugyanebben az évben Magdeburg érsekévé választották, és ettől kezdve jelentős szerepet kellett játszania korának történelmében. A II. Ince és II. Anaklét közt támadt egyházszakadás idején Norbert az elsők között állt Ince pápa pártjára. Egyházmegyéjének megújításával számos nehézségbe ütközött, ellenségeket is szerzett magának, de fáradhatatlanul dolgozott a belső megújulásért és a misszióért.

1134. június 6-án, 54 éves korában hagyta itt a földi életet. XIII. Gergely pápa avatta szentté 1582-ben.

A premontrei rend tagja volt Mécs László papköltő is. Magyarországon jelenleg Budapesten, Csornán, Gödöllőn és Szombathelyen működnek premontreiek, a női közösség központja pedig Zsámbékon található.

Összeállította: Cserbánics Adrienn

Életige, 2004. június

„Aki kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, nem alkalmas Isten országára."

Lk 9,62

Jézus nemrég határozta el, hogy elindul a Jeruzsálem felé vezető hosszú úton, hogy beteljesítse küldetését.[1] Néhányan követni akarják Őt, ám Jézus figyelmezteti őket: ha Vele tartanak, ez komoly döntést jelent. Fáradságos út áll előttük, amely ugyanolyan bátorságot és eltökéltséget kíván tőlük, mint amilyennel Ő akarja maradéktalanul megvalósítani az Atya akaratát.

Jézus tudja, hogy a kezdeti lelkesedés után elbátortalanodhatunk. Röviddel azelőtt beszélt erről a magvetőről szóló példabeszédében. „A köves talajra hullott magok azok, akik meghallgatják az igét, be is fogadják örömmel, de nem ver bennük gyökeret. Egy ideig hisznek, de a kísértés idején elpártolnak."[2]

Jézus azt akarja, hogy radikálisan kövessük őt, ne csak félig-meddig, egyszer igent mondva, máskor nemet. Ha valaki Istenért és az Ő országáért kezd el élni, nem fordulhat vissza, hogy ismét magához vegye azt, amit már otthagyott; nem élhet úgy, mint korábban, egykori önző érdekeire gondolva.

„Aki kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, nem alkalmas Isten országára."

Amikor Jézus meghív bennünket, hogy kövessük Őt – amit más-más módon mindannyiunkkal megtesz –, olyan új világot tár szemünk elé, amelyért megéri szakítani múltunkkal. Néha mégis úrrá lesz rajtunk a nosztalgia, vagy az evangéliuminak ritkán mondható közgondolkodás kezd hatni ránk.

Ekkor jönnek a nehézségek. Egyrészről Jézust akarjuk szeretni, másrészről engedni akarunk ragaszkodásainknak, gyengeségeinknek, középszerűségünknek. Követni akarjuk Őt, de sokszor felbukkan a kísértés, hogy visszaforduljunk, hogy saját utunkat járjuk, hogy egy lépést tegyünk előre, aztán kettőt hátra...

Ez az életige következetességről, kitartásról, hűségről szól. Ha már megtapasztaltuk a megélt evangélium újdonságát és szépségét, akkor láthatjuk, hogy semmi sincs nagyobb ellentmondásban vele, mint a határozatlanság, a lelki restség, a kicsinyesség, a megalkuvás, a felszínesség. Határozzuk el, hogy követjük Jézust, és belépünk abba a csodálatos világba, amelyet feltárt előttünk! Ő megígérte, hogy „aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözül"[3].

„Aki kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, nem alkalmas Isten országára."

Mit tegyünk tehát, hogy ne engedjünk a visszafordulásra hívó kísértésnek?

Mindenekelőtt ne hallgassunk múltbeli önzésünkre, amikor nem akarunk rendesen dolgozni, teljes figyelemmel tanulni, jól imádkozni, vagy szeretettel elfogadni a nehéz és fájdalmas helyzeteket; amikor rosszat akarnánk mondani valakiről, türelmetlenül viselkednénk vagy bosszút akarnánk állni! Ellen kell állnunk ezeknek a kísértéseknek, a nap folyamán akár tízszer vagy hússzor is.

Ez azonban még nem elég. Azzal, hogy nemet mondunk, még nem megyünk sokra. Sokkal inkább az igenekre van szükség, hogy igent mondjunk Isten akaratára, és arra, amit testvéreink várnak tőlünk.

Így nagy meglepetések fognak érni bennünket.

Ezt támasztja alá egyik tapasztalatom is.

1944. május 13-án a bombázás miatt lakhatatlanná vált a házunk. Aznap este, hogy biztonságban legyünk, családommal a közeli erdőbe menekültünk. Sírtam, mert megértettem, hogy nem mehetek el Trentóból a szüleimmel, akiket pedig nagyon szerettem. Társnőimben megláttam ugyanis a születőben lévő mozgalmat, ezért nem hagyhattam magukra őket.

Az Isten iránti szeretetnek ezt is le kell győznie? Hagynom kell, hogy családom nélkülem induljon útnak, annak ellenére, hogy én voltam akkoriban egyedüli anyagi támaszuk? Megtettem, édesapám pedig áldását adta rám.

Később megtudtam, hogy családom örömmel indult útnak, és helyzetük hamarosan rendeződött.

Én pedig megkerestem társnőimet a romba dőlt házakban és az utcákon. Istennek hála, mindannyian életben voltak. Valaki egy kis lakást ajánlott fel számunkra. Ez lett az első fokolár, bár akkor ezt még nem tudtuk, de pontosan így történt!

„Aki kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, nem alkalmas Isten országára."

Menjünk tehát mindig előre a ránk váró cél felé, mindig Jézusra szegezve tekintetünket![4] Minél inkább eltölt minket az Iránta való szeretet, és megtapasztaljuk annak az új világnak a szépségét, amelynek Ő adott életet, annál jobban elveszíti majd vonzerejét mindaz, amit magunk mögött hagyunk.

Ismételjük magunknak reggelente, amikor új napra virradunk: ma jobban akarok élni, mint tegnap! És ha az segít, próbáljuk meg akár számolni is Istenért és a felebarátért megélt szeretet-tetteinket. Megtapasztaljuk, hogy estére szívünk tele lesz örömmel.

Chiara Lubich

[1] vö. Lk 9,51
[2] Lk 8,13
[3] Mt 10,22
[4] vö. Zsid 12,1-2

Eucharisztia és Szentlélek

Amikor az Úr lakomáját ünnepeljük, figyelmünk önkéntelenül is a felajánláskor a szent asztalra tett adományokra irányul: a kenyérre és a kehelyre. Pedig tekintetünknek elsősorban Arra kellene szegeződnie, aki asztalához hív, és azt mondotta övéinek nagycsütörtök estéjén: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti bárányt elfogyasszam veletek" (Lk 22,15). Ma is ugyanúgy van: elsőnek az Úr vágyik egyesülni velünk. Mindig elsőül szeret, és asztalához invitál; ő ül az asztalfőn láthatatlanul, mialatt a pap az ő nevében foglalja el a főhelyet. Az Eucharisztia mindig Jézus, amint kíséri övéit, míg az idők végén bekövetkező végleges eljövetelére várnak. Egyszerre és szétválaszthatatlanul az Úr tette meg az Egyház tette, vagy jobban mondva: az Úr tette Egyházában és Egyházáért.

De az Úrnak ez a tette nem válik külön a Lélek működésétől. Ő általa van a Mester közöttünk új, szentségi jelenléttel.

Az Eucharisztia megülése a megdicsőült Jézus uraságát és hatalmát nyilatkoztatja ki közöttünk. De ez a dicsőség a Lélektől származik reá, mint ahogy kijelentette: „Ő megdicsőít engem" (Jn 16,14). Jézus a Szentlélekben és a Szentlélek által Úr. A Lélek teszi jelenné Jézus múltját, különösen pedig húsvétját, győzelmes átmenetét a halálból az életre. A Lélek közreműködése nem a liturgikus ünnep szélére, hanem a szívébe tartozik. Nem csupán az átváltozáskor működik a szent színek átalakításában: megszentelő cselekvése áthatja a szentáldozáshoz járuló híveket is.

...

Ruspei Fulgentius egy régi szövege ritka sűrítettséggel fejezi ki ezt. Idézem néhány sorát: „Minthogy Krisztus szeretetből halt meg értünk, amikor az áldozat idején megemlékezünk haláláról, azt kérjük, hogy a Szentlélek eljövetelével ajándékozza nekünk is ezt a szeretetet...

Mindazok a hívek, akik szeretik Istent és testvéreiket, ha nem is isszák a testi szenvedés kelyhét, isszák az Úr szeretetének kelyhét... Mi tehát azt kérjük, hogy jöjjön el a Szentlélek... a személyes szeretet adományával. És a Szentlélek akkor jön el a hívek kérésére, amikor kegyességével akár megadja, akár növeli a szeretet és az egyetértés adományát. Erről ismerjük fel mindenekfölött, sajátosan a Szentlelket... Tehát amikor az Egyház azt kéri, hogy jöjjön el hozzá a Szentlélek az Úr testének és vérének áldozatában, akkor a szeretet adományát kéri.

...

Az Egyház az Eucharisztián és a Pünkösdön alapul. Valóban: húsvét és pünkösd egyetlen egységet alkot, kölcsönösen áthatja egymást. Ennek a megállapításnak a világánál úgy kell fogadnunk pünkösd ünnepét, mint a húsvéti időszak koronáját, megnyílva a Lélek működésének, amit pünkösd liturgiája olyan fönségesen tár elő.

A pünkösdi mise könyörgése ritka átfogó jellegű: „Istenünk, te a mai szentséges ünnepen a minden népet és nemzetet összefoglaló Egyházat megszentelted. Áraszd ki a Szentlélek ajándékait az egész világra, hogy amit egykor az evangélium hirdetésének kezdetén az isteni kegyelem munkált, az most is áradjon híveid szívén át a földre." És az áldozás utáni könyörgés ezt kéri: „Istenünk, ki bőségesen árasztod Egyházadra mennyei ajándékaidat, őrizd bennünk a kegyelmet, amelyet te adtál, hogy a Szentlélek belénk öntött ereje mindenkor viruljon lelkünkben."

A liturgián túl és annak következményeképpen fel kell fedeznünk a pünkösd tüzét, világosságát és melegét, hogy a testvéri szeretet lendületeként átadjuk a világnak.

Az Eucharisztiát és a Szentlelket összekapcsolni annyit jelent, mint megvallani, hogy a kereszténység lényege szerint a szeretet vallása. A keresztény nemcsak arra hivatott, hogy teljes szívéből szeresse testvéreit, hanem hogy magának Istennek a szívével szeresse őket. Nem elég, hogy Isten szeretetéért szeressünk másokat; magának Istennek a szeretetével kell szeretnünk őket. Egy világ választja el a – bármilyen tiszteletreméltó – filantrópiát a hiteles, Istenből forrásozó keresztény szeretettől. Isten hiteles kereszténységünk bizonyságaként azt várja tőlünk, hogy az embereket és a világot magának a Szeretetnek, vagyis a Szentléleknek az erejével szeressük. A világ pedig azt várja a kereszténytől hitelre méltó voltuk jeléül, hogy szeretetük minősége meghaladja közönséges mértékünket. A hitetlenekről és ebben való vétkességünkről szólva (ezt a Zsinat is elismeri a Gaudium et Spes-ben) joggal tették fel ezt a kérdést: „Nem a mi vétkünk-e, ha az ateisták hamis fogalmat alkottak egy olyan Istenről, akit mi keresztények nem tudtunk mint szeretetet kinyilatkoztatni nekik?" Ha viszont a keresztény hűséges hite követelményeihez, akkor döbbenetes vonzóerő árad belőle.

Egy konvertita egyszer ezzel indokolta az Egyházhoz való csatlakozását, és ezek a szavak igen sokat jelentenek: „Azt hiszem, ott van a legnagyobb igazság, ahol a legnagyobb a szeretet." Az Egyház az Eucharisztia és a Pünkösd misztériumából él. Megújulása attól függ, milyen mértékben élik a keresztények a szeretetnek ezt a kettős-egy titkát. Mindannyiunk feladata, hogy tapasztalatilag bemutassuk.

L. J. Suenens bíboros Új Pünkösd? *c. könyvéből*

Gondolatok vasárnapokra

MÁJUS 30.: PÜNKÖSDVASÁRNAP

„Ha pedig bennetek lakik annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halálból, Ő, aki Krisztus Jézust feltámasztotta a halottak közül, bennetek lakó Lelke által halandó testeteket is életre kelti." (Róm 8,11)

A keresztény ember – ha van egy kis önismerete és önkritikája – tudatában van annak, hogy milyen töredékesek az erői, milyen homályos a világlátása, és ezért igényli és kéri a Szentlélek segítségét. Az ilyen emberre bátran mondhatjuk, hogy benne él a Lélek (ez a kapcsolat válik szorosabbá és pecsételtetik meg a bérmálás szentségében). Ha pedig benne él a Lélek, akkor az életvitelén, a jóra való törekvésén ez meg is mutatkozik. S aki ily módon a Szentlélek segítségével építi életét, az a legjobb úton halad, hogy eljusson a romolhatatlan test föltámadására.

JÚNIUS 6.: SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJA

„Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek."(Jn 16,15)

Evilági emberi ésszel felfoghatatlan titok a Szentháromság titka. Talán az örökkévalóságban megtudhatjuk mi is, mit jelent. Most csak egyes jeleit kapjuk a kinyilatkoztatásban, és próbálgatjuk – mozaik módjára – összerakosgatni. Csodálatosan szép hasonlat, hogy az Atya és a Fiú közötti szeretet olyannyira erős, hogy önálló létezővé válik a Szentlélekben. Igaz: ettől ugyan nem jutottunk közelebb a titok kibogozásához, de arra jól rávilágít, hogy Isten lényege a szeretet, és ebben a szeretetben kell gyarapodnunk, ha közelebb akarunk kerülni Őhozzá.

JÚNIUS 13.: KRISZTUS SZENT TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÜNNEPE (ÚRNAPJA)

„Amikor ugyanis e kenyeret eszitek, és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön." (1Kor 11,26)

Miért kell az Úr halálát hirdetni? Mert ez a mi megváltásunk forrása. És miért csak addig, amíg el nem jön? Mert Krisztus második eljövetele a világ vége, az üdvösség beteljesedése, az örök boldogság kezdete. Akkor már nem lesz szükség sem templomra, sem áldozatra, mert Isten lesz minden mindenben (vö.: Jel 21-22). Addig azonban nap mint nap meg kell újítani az oltáron Jézus megváltó áldozatát, hogy emlékezzünk, és hogy ajándékainak vételével részesei lehessünk kegyelemáradatának.

JÚNIUS 20.: ÉVKÖZI 12. VASÁRNAP (JÚNIUS 24. KERESZTELŐ SZENT JÁNOS SZÜLETÉSE)

„Pál apostol egy alkalommal így tanított: „...Amikor János teljesítette küldetését, kijelentette: Nem az vagyok, akinek véltek, de íme, jön már utánam az, akinek saruját sem vagyok méltó megoldani." (ApCsel 13,25)

Igaz, hogy Szent Pál beszédében csak kicsiny láncszem Keresztelő Szent János alakja, mégis fontos: hiszen ő az, aki megmutatta a világnak a Megváltót, a Messiást. S bár János tudatában volt ennek a kiemelkedő szerepnek, ez mégis inkább az alázatát növelte: igyekezett megértetni hallgatóival, hogy bár elérkezett az idő, ő nem a Messiás. Jó ezen eltöprengeni nekünk is, mai embereknek. Adott esetben milyen könnyen elsütkérezünk a meg nem érdemelt elismerésben, és bizony sokszor nehéz kimondani mások előtt: ez nem az én érdemem, hanem az övé, nem nekem jár a köszönet, a hála, hanem neki: a másiknak, a felebarátnak. (És milyen nehéz ezt kimondani nemcsak becsületből, hanem őszinte örömmel...)

JÚNIUS 27.: ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP

„...betértek a szamaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De azok nem fogadták be Jézust, mert Jeruzsálembe tartott." (Lk 9,52)

Fontos mondatok ezek. Egyfelől mutatják azt a nagyfokú elhatárolódást, ami az északi (Izrael) és a déli (Júdea) országrész között volt: leginkább szóba sem álltak egymással. Másfelől épp ez a történet teszi hangsúlyossá Jézus tetteit és szavait (az irgalmas szamaritánus, a tizedik leprás, a Jákob kútjánál történtek stb.). Tökéletesen megvalósul, amit Jézus szemrehányóan mond apostolainak: „Az Emberfia nem azért jött, hogy az embereket elpusztítsa, hanem hogy megmentse." (Lk 9,54)

JÚLIUS 4.: ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP

„Mindazonáltal ne annak örüljetek, hogy a gonosz lelkek engedelmeskednek nektek. Inkább annak örüljetek, hogy nevetek föl van írva a mennyben." (Lk 10,20)

A kereszténységben növekvő és tökéletesedő embert is meg-megkísértik a látványos események – jók és rosszak egyaránt. Emberi helytállása, erőfeszítése, sőt akár az Istentől kapott küldetésében megélt kudarcok a mélybe taszítják, a sikerek pedig a magasba emelik, és bizony sokszor nagyon nehéz mindezek közepette csak az egyetlen fontosra figyelni: hogyan teljesítette feladatát, küldetését: mennyire tudott valóban Isten eszközévé válni: vagyis mennyire teljes az odaadása, mennyit haladt a tökéletesedés útján.

Pályi Gábor

A tömegtájékoztatás világnapjára

KEDVES PAPOK, SZERZETESEK ÉS SZERZETESNŐK, HÍVŐ ÚJSÁGÍRÓK ÉS A TÖMEGTÁJÉKOZTATÁS DOLGOZÓI, TESTVÉREK!

Pünkösd előtt egy héttel tartja az Egyház a tömegtájékoztatás világnapját – „a jelenkor areopágusát", ahogy II. János Pál pápa nevezte el a tömegtájékoztatást. A tömegtájékoztatás világnapjának ünneplése – immár 38. alkalommal – egybeesik Jézus Mennybemenetelének ünnepével, s teljesen megfelel a Mennybemenetel missziós szellemének. Hiszen Jézus Krisztus az Apostolok tanúsága szerint akkor hagyta meg követőinek: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek." (Mk 16, 15), és: „...tanúságot tegyetek rólam... egészen a föld határáig." (ApCsel 1,8) Ez a felhívás a világ evangelizálására manapság különösen aktuális a tömegtájékoztatás számára, hiszen az egész világ nyitva áll előtte.

Az Egyház felhasználja a tömegtájékoztatás eszközeit az Örömhír hirdetésére. A sajtón, rádión, tv-n és Interneten keresztül – a legegyszerűbbtől a legmodernebb eszközökig – keresi a párbeszédet a mai világgal, mely éhezi az Örömhírt. Az Egyház Szent Pálnak, a népek apostolának szavait ismételheti: jaj nekünk, ha nem hirdetjük az Evangéliumot!

Az Egyház vétkezik Isten előtt, ha nem használja ki a tömegtájékoztatás eszközeit, lehetőségeit a világ evangelizálására. A tömegtájékoztatás nem valami rossz, elvetendő dolog; az ember alkotása, az emberé, aki együttműködik Istennel, folytatja Isten ügyét. Mindamellett világunk, mely az utóbbi néhány évtizedben az újdonságoknak, többek között az Internetnek „köszönhetően" a „globális falu" szintjére süllyedt, igénytelen médiatermékekkel mocskolódott be, melyek semmi értékkel nem bírnak. Ezért a jelenlegi mértékfeletti információözönhöz nem árt kritikusan hozzáállni. Sajnos, a tömegtájékoztatás eszközeinek – melyek csodálatos emberi találmányok – jelentős felelősségük van a jelenlegi társadalmi válságban, különösen a család válságában.

Tömegtájékoztatási eszközök a családban: kockázat és kincs – ez II. János Pál pápa üzenetének témája az idei tömegtájékoztatási világnap alkalmából. „A mai világban bölcsességet és megfontoltságot kell követelni a tömegtájékoztatás eszközeinek felhasználásában azoktól az emberektől, akik felelősek ezért, a szülőktől és nevelőktől, mert az ő döntéseiknek óriási hatása van a gyermekekre és az ifjúságra, akikért felelősek, és akik a mi jövőnk", – hangsúlyozta ki a Szentatya. A pápa felhívja az Egyház híveit, hogy keressenek kiutat az adott helyzetből, mely igenis létezik, és mely fölött nekünk, híveknek nincs közvetlen hatalmunk.

Az egyik ilyen lehetséges kiút a katolikus tömegtájékoztatási eszközök fejlődése. Ezek az eszközök segítenek abban, hogy a hívek megismerjék az egyetemes Egyházat, kapcsolatot tudjanak teremteni más plébániákkal, városokkal, részt vehessenek az evangelizálás eme módjában saját leveleiken keresztül, imádkozzanak azokért a szándékokért, melyeket az Egyház a médián keresztül közöl.

Ukrajnában különböző szerkesztőségek állnak a hívek szolgálatára: a Credo rádió, a minden héten megjelenő Parafialjna Gazeta, a gyerekeknek megjelenő Tvij zsurnal, (valamint a Munkácsi Egyházmegye havonta megjelenő lapja, az Új Hajtás – a fordító megjegyzése), és még sok más egyházi kiadvány, tv-műsor. Ezek a szerkesztőségek nemcsak azért dolgoznak, hogy továbbadják az információt, hanem elsősorban azért, hogy a hívek tudjanak egymással beszélgetni arról, amit olvastak vagy hallottak, s hogy továbbadhassák a többi hívőnek vagy nemhívőnek. Ez a ti részetek az evangelizálásban, melyre a tömeg-

Úrnapja elé

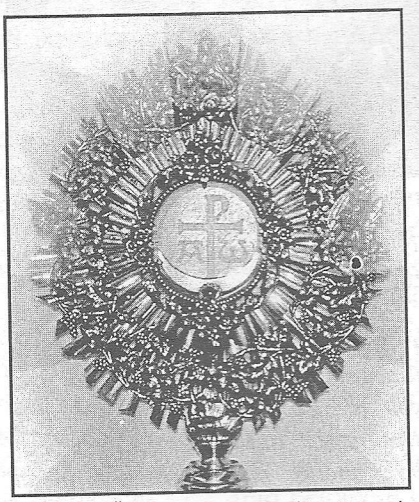

Június 13-án, vasárnap ünnepli idén egyházunk Úrnapját, Jézus Testének és vérének ünnepét. Bár a nagycsütörtöki liturgia középpontjában is az Eucharisztia alapításának ünneplése áll, egyházunk mégis külön ünnepet szentel neki, hogy különös figyelemmel tekintsünk Isten szeretetének ajándékára: Jézusra, aki kenyérré tette magát, leghétköznapibb eledelünkké vált, csak hogy köztünk maradhasson, mindannyiunk számára hozzáférhető legyen. Ő, az Isten, a világ Ura és Teremtője mélyre alázva magát közeledik hozzánk. Ahogy sok szent fogalmazza: a Király kolduskent kopogtat szívünk ajtaján, és Ő, a Mindenható, alázatosan várakozik válaszunkra, mellyel bebocsátjuk életünkbe. Kezünkbe adja ezt a döntést, a Teremtő a teremtménynek. Ezt a szeretetből koldusnak öltözött Királyt ünnepeljük Úrnapján, térdre borulásunkkal viszonozzuk szeretetét, fejezzük ki hódolatunkat iránta. Azt akarja, hogy ne hatalma, hanem szeretete nyűgözzön le és kényszerítsen térdre minket. Tegyük ezt így az úrnapi körmenet közben, amikor a négy oltárnál letérdelve fogadjuk a szentségi Jézus áldását.

Enna Borbála

tájékoztatás eszközei építenek. Az irgalmasság cselekedetei közé számítanak azok a tettek is, ha pl. egyik embertársunknak katolikus újságot, lapot ajándékozunk, melynek cikkeiben értékes lelki útmutatást talál.

Ukrajna tömegtájékoztatása várja a ti visszajelzéseteket, közleményeiteket, párbeszéd kezdeményezését a felajánlott témára, ötleteitekre. Ez szükséges a tömegtájékoztatás dolgozói számára is, akiknek hivatásuk olvasóikat és hallgatóikat szolgálni, és az Egyház hívei számára is, hiszen nekik is van hivatásuk: követni Krisztust, evangelizálni, nem csak passzívan felhasználni a kapott információt. „Ne féljetek!" – ismétli az Egyház a pápával együtt. „Ne féljetek a Megváltó Jézus apostolai lenni!" – szólítják fel a híveket a katolikus tömegtájékoztatás eszközei. Ne féljetek részt venni az egyházi média (ki)alakításában, kérdéseket feltenni, felhasználni a közleményeket a hitoktatásban vagy az imacsoportokban! Ne féljetek plébániai újságokat, kiadványokat alapítani! Ne féljetek írni a világi médiához, amikor bírálják az Egyházat, kiforgatják a hitigazságokat! Ők aztán visszavonhatják vagy kijavíthatják az írottakat a ti segítségetekkel, mert gyakran járatlanok a hit kérdéseiben, és számukra idegen az egyházi élet. Ne féljetek, mert a mai katolikus sajtót, rádiót, tévéadásokat ugyanolyan hívek alapították, akik korábban nem féltek tollat vagy kamerát venni a kezükbe.

Köztudott, hogy az emberi test anyagi táplálék által él és fejlődik. Úgyszintén az emberi értelem is azáltal alakul, hogy milyen információt fogad be, mit hall a Szentmisén és a hittani foglalkozásokon, milyen újságokat, könyveket olvas. Az emberi lélek, a testhez hasonlóan, táplálkozásra szorul. A mi feladatunk lehet, hogy saját plébániánkon biztosítsuk ezt a táplálékot a lelkek számára.

A tömegtájékoztatás világnapján rendezett gyűjtés révén befolyt összeget plébániai könyvtárak, kazetta- és videotékák alapítására (vagy bővítésére) ajánljuk felhasználni, hogy ezek segítsenek lelketeknek növekedni a hitben, elöljáróitoknak a hitoktatásban.

Bátorítjuk a Katolikus Egyház híveit, hogy szívből imádkozzanak a tömegtájékoztatás területén dolgozó emberekért. Ez a részvétel része lesz a keresztények által vállalt közös felelősségnek, amely Ukrajnában a tömegtájékoztatás megtisztítására törekszik. Az Úr Jézus Krisztus, Aki az Igazság, segítsen nektek mindig becsületeseknek maradni, és őszintén szolgálni az Ő Evangéliumát.

A Római Katolikus Egyház Püspökei Ukrajnában
XXIV. plenáris ülés
Lemberg, 2004. május 6.

A Püspöki Konferencia nevében:
Vitalij Szkomarovszkij püspök,
a Tömegtájékoztatás Eszközeinek Ügyeivel Foglalkozó Bizottság Elnöke

Valaki imádkozik értünk gyöngeségeinkben...

„Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen és én is bennük legyek."
(Jn 25,26)

Krisztusnak a vágya imájában, hogy a szentháromságos életnek már itt e földön részesévé tegyen, hogy a Fiú ismeretével és a Szentlélek szeretésével tudjuk mennyei Atyánkat imádni, tisztelni és szeretni. És arra gondoljunk, hogy mindezeket azoknak mondja, akik röviddel ezután aluszékonyak lesznek a Getszemáni kertben és egy óráig sem lesznek képesek virrasztani Vele, majd pedig elfutnak mellőle s magára hagyják. És mindezt Jézus előre látja és tudja, s mégsem hallgatja el ezeket a magasztos igazságokat. Bizonyára azért, nehogy nekünk eszünkbe jusson azzal kitérni a fönnebbi igazságok elől, hogy azt Jézus csak a tökéleteseknek, a választott bűnteleneknek szánta.

És ha mégis elfogna bennünket a gyöngeség tudata, dobbanjon meg szívünk az Oltáriszentség előtt, mert ott Valaki imádkozik értünk e gyöngeségeinkben is. „Én meg majd kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad majd nektek..." (Jn 14,16) És a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek." (Jn 14,26).

Belon Gellért Jézus lelkülete *c. könyvéből*

Gondolatok az élet kérdéseiről, amelyekre Te is keresed a választ

Krisztusban szeretett kedves Testvéreim! Életünk folyamán nagyon sok kérdés merül föl bennünk, amelyekre keressük a választ vagy keresünk valakit, akivel el lehetne beszélgetni a minket foglalkoztató témákról. Érezzük annak szükségét, hogy valaki időt találjon ránk ebben a rohanó világban és meghallgasson minket, ránk figyeljen és megértsen.

Hozzátok szólok, Testvéreim az Úrban, akik annyit fáradoztok azért, hogy jobb legyen élni, hogy szebbé tegyétek életetek napjait, hogy könnyebben megélhessetek. Mindnyájatokhoz szólok, fiúk és lányok, férfiak és nők, apukák és anyukák, nagypapák és nagymamák. Látom igyekezeteteket, a jóért való fáradozásaitokat, a sokszor értelmetlennek tűnő harcot az életért. Látom, és együtt érzek Veletek szenvedéseitekben. Tudom, hogy az életeteket nem tudom jobbá és szebbé tenni külsőleg. Nem tudom megváltoztatni életkörülményeiteket, és anyagi problémáitokból sem tudlak kihúzni. Nem tudom visszafizetni adósságaitokat, felemelni béreteket, kenyeret adni éhes koldusainknak az utcán, mert magam sem vagyok gazdag. Azonban amim van, azt szeretném megosztani Veletek. Meghívlak Titeket, hogy gondolkodjunk el az élet kérdéseiről együtt. Arról, hogy miért érezzük magunkat boldogtalannak, hogy miért érdemes élni a sok nyomorúság és szenvedés ellenére is. Arról, hogy mi az életünk eredeti oka és végső célja. Közös gondolkodásaink által bízom benne, hogy ha a külső körülményeitek nem is fognak megváltozni, mégis, talán sikerül közösen megváltoztatnunk a belső viszonyulást az élethez, vagyis a lelkületet. Szeretnék egy kis világosságot beszivárogtatni gondolataitokba, szívetekbe. Életetek szürke hétköznapjait szeretném egy kicsit megszínesíteni.

Elmefuttatásunkat kezdjük el azon a ponton, amelyen most állunk. Mi a valóság? Küzdelmek, harcok, nehézségek, problémák szövik át életünket és zavarják meg boldogságunkat, amelyet vágyakozva keresünk. Miattuk sokat mérgelődünk, bánkódunk, panaszkodunk, siránkozunk, amivel még nehezebbé tesszük életünket. Állandóan rohanunk valahová, mindig annyi a tennivalónk, hogy önmagunkra alig jut időnk. Rengeteg követelményt, feladatot mérnek ránk az iskolában, az egyetemen, a munkahelyen, sőt, még otthon is. Pihenésre, szórakozásra, művelődésre, kultúrára, sportra alig-alig jut időnk. Vagy ha talán még ezekre a dolgokra is sikerül időt szakítani, lelkünk művelésére már igazán nem futja, és – valljuk meg az igazat – ez napjainkban már nem is divatos. Bár az is igaz, hogy az utóbbi időben bőséges kínálat jut a lelkiekben való gazdagodásra. Ez utóbbi is szélsőséghez vezethet. Részt akarunk venni minden lelkigyakorlaton és az egyéb egyházi eseményeken, rendezvényeken. A lelkiekkel való túlzott foglalkozás is kifáraszt. Ráadásul, ha egyszerre többféle lelkiségből merítünk, teljesen össze is zavarodhatunk... Ezért mindent csak mértékkel!

Először is fontos, hogy lelassítsuk a tempót és időt találjunk lelkünk legmélyebb vágyainak felkutatására. Gondolkodjunk el ezen és kérdezzük meg magunktól: Boldog vagyok én? Mi az akadálya, hogy igazán boldog legyek? Mire van szükségem ahhoz, hogy boldognak érezzem magam? Mire vágyom épp most? Mire szomjazik a lelkem?

Ezeket a kérdéseket naponta feltehetitek magatoknak. Naponta induljatok el lelketek vágyainak keresésére, amíg el nem juttok vágyaitok forrásához. A következő levelemben majd ismét folytatjuk közös gondolkodásunkat. Addig is Isten Szentlelke vezéreljen Titeket az elkövetkező hónap minden napján.

Szeretettel: Kinga CJ nővér

Hajnali mosoly

Valahol a Csendes-óceán egyik szigetén, egy lepratelepen, egyedülálló történet játszódott le nap mint nap. Lábon járó holttestek, kétségbeesett, dühös és fájdalmasan megcsonkított emberek voltak az egész szigeten. A nagy nyomorúságban még élt egy idős férfi, aki a megpróbáltatások ellenére meglepően nyugodt tekintetű volt és sokat mosolygott. Testi fájdalmai olyan nagyok voltak, mint a többi szerencsétlen leprásnak, mégis ragaszkodott az élethez. Nem esett soha kétségbe és gyengéden segített mindenkit a környezetében. Mindenkiben feltört a kíváncsiság: mi lehet az oka, hogy ebben a pokolban egyvalaki a sok közül olyan erős és derűs. Talán nem érezte a fájdalmat vagy már hozzászokott? Ez nem valószínű. Az történt, hogy az idős ember mindennap pirkadatkor odavánszorgott a lepratelepet körülvevő kerítéshez, egy megszokott helyen leült és várakozott. Nem a napfelkeltét szemlélte és nem is a Csendes-óceán szigetének szépségét. Megvárta, amíg a kerítés másik oldalán megjelent egy asszony, ő is idős, mint a férfi. Arcán a ráncok kisimultak és szeme tele volt gyengédséggel. Az asszony nem szólt semmit sem. Titkos üzenetet adott le csendben és tapintatosan: egy mosolyt. A férfi megértette a mosoly mondanivalóját és ő is mosollyal válaszolt. A néma társalgás rövid ideig tartott. Az öregember felállt és visszaballagott a barakkok felé. Ez így ment minden reggel. Olyan volt, mint egy mindennapi áldozás. A leprást a női mosoly éltette, megerősítette és egy nap terhét könnyűvé tette. A másnapi találkozóig abból élt, amit hajnalban adott neki az a mosoly. Az a tovasietű nő nem volt más, mint az öreg leprás felesége. Így beszélt róla: – Mielőtt ide kerültem, titokban ápolt, minden elérhető gyógyszerrel. Egy javasasszony valami kenőcsöt is adott neki. Azzal bekente az arcomat mindennap, kivéve egy kis helyet, ami csak akkora volt, hogy egy gyengéd csók elférjen rajta... Mégis, minden hiába volt. A hatóság nem sokat teketóriázott és egyszerűen idehoztak a leprások közé. Ő még ide is követett. Amikor minden reggel meglátom, tőle tudom meg, hogy még élek, és őszintén mondom, csak az ő kedvéért élek.

Valaki rád mosolygott ma reggel, ha nem is vetted észre. Biztosan valaki várja a mai napon a Te mosolyodat is. Ha belépsz egy templomba és megnyitod a szívedet a mélységes csöndben, észreveszed, hogy először Isten mosolyával találkozol.

Bruno Ferrero: A sivatag negyven meséje *c. könyvéből*

Gyökössy Endre

Ki kezdje el?

(Róm 12,10)

A lelkész kertje hűvös sarkába húzódva olvasgatott, amikor hirtelen ott állt előtte Laci, fia gyermekkori barátja, azóta kétgyerekes mérnök.

– Áldás, békesség! Bocsánat, ha zavarom, nyitva volt a kapu. Ide mindig hazajövök, mint régen.

– Ennek örülök, Laci, ülj le. Mindjárt jön a fiam, csak újságért ment a sarki pavilonba.

A látogató lezökkent a másik kerti székre és olyan mélyet sóhajtott, hogy az idős lelkész akaratlanul megkérdezte:

– Sokat dolgozol? Fáradt vagy?

– Fáradt – némi hallgatás után hozzátette: – legbelül.

– Munkahelyi nehézségek?

– Azokhoz hozzáedződtem. Mindenütt vannak.

– Az ikrek?

– Aranyosak. Olyan egyformák, olykor magam se tudom, melyik a másik, tegnap még köszöntőversikét is mondtak.

– Bocsáss meg, László-nap volt úgy-e? Isten éltessen, így utólag is minden jót kívánok – megszorította Laci kezét.

– Igen, az volt, köszönöm. Egyébként édesek voltak a kislányok. Anyjuk kezükbe nyomott egy üveg valamit, majdnem elejtették. Egymásnak súgták, úgy mondták a köszöntőt.

– Kedves a feleségedtől, hogy betanította őket.

Laci a földre nézett, mintha keresne valamit, és hallgatott. A bokorról gépiesen letört ágacskát, amellyel eddig jobb keze játszott, két ujja közt úgy törte ketté, hogy észre sem vette. Csak a reccsenésre rezzent össze.

– A feleségem? Bé nejem kezembe adott valami szép csomagolt bigyulát, azt mondta: Isten éltessen, kezet rázott velem, mint aznap délelőtt a nagyfőnököm a hivatalban. Csak az jó egészséget kívánt és eltérítés nélküli repülést, mert nincs pénze a vállalatnak, hogy kiváltson. Közel-Keletre indulok a jövő héten. – A fiatal mérnök közben kesernyésen mosolygott, majd a semmibe nézett, mint aki már a repülőgép ablakán bámul ki a tejfehér felhőkre, messze alattuk. Majd ismét megszólalt:

– Amikor kibotorkáltam a kertbe, Motyó, a kutyám rám ugrott és végignyalta a képem. Valaki legalább megcsókolt. – Kínosan felnevetett, de megpárásodott a szeme.

– Sokat vagy távol? Ez a baj?

Laci felemelt a földről egy fehéren erezett kavicsot s tenyerén a lelkész elé tartotta:

– Ilyen hideg az az asszony, mint ez a kő – ujjai görcsösen szorították a tenyeréhez, úgy folytatta –, ezért utazom annyit, nem kedvtelésből. Azzal, aki mellettem ül a gépen, bárki legyen, mindig tudok beszélgetni. Másokkal is. Feleségemmel sosem. Ha messziről megérkezem s bármit hozok neki, hűvösen biccent, jólnevelten megköszöni. Olykor meg sem nézi, enni ad, valamit mond a gyerekekről, aztán visszanéz a szobája ajtajából, ezt mondja: szia – és reggelig nem is látom.

– Mikor némultatok így el?

A fiatal férfi tétován felhúzta a vállát:

– Sosem volt bőbeszédű, de most messzebb él tőlem, mint a Szíriusz.

– Tóth Árpád?

– Igen, ő. „Ó, csillag, mit sírsz! Messzebb te sem vagy, mint egymástól itt a földi szívek!" – idézte a költőt.

– Köztetek is a „jeges űr lakik"? – folytatta a verset a lelkész.

– Afféle.

Az idős férfi akaratlanul is Laci kezét figyelte, ahogy ujjai között forgatott egy földről felvett kavicsot. Megszólalt:

– Átvennéd a másik kezedbe?

– Bocsásson meg, ha ideges vagyok, mindig babrálok valamivel.

El akarta dobni a követ.

– Várj! Vedd a másik tenyeredbe.

A fiatal férfi zavartan engedelmeskedett. Kérdően nézett deresedő fejű atyai barátjára, aki tovább kérdezte:

– Ugye, most melegebb, mint amikor felvetted?

Laci eltűnődve szorongatta a másik tenyerében a követ és elmosolyodott. Végül megszólalt:

– Melegebb, a tenyeremtől.

– Attól. Próbáld meg, fiam, ezt a feleségeddel is, hátha felmelegszik. Te katolikus vagy, ismered Assisi Ferenc imáját?

– Ismerem.

– Ezt a sort is: „Add, hogy ne engem szeressenek, hanem én szeressek, mert akkor kap az ember, ha ad?"

Laci lassan felállt. Pár percig még nyitott tenyerén a fehéren erezett kavicsot nézte, aztán zsebébe csúsztatta és megszólalt:

– Itt hordom a kapukulcsom. Ha ajtónk előtt érte nyúlok, majd a kő eszembe jutattja a tanítást. Köszönöm.

– Nem várod meg a fiam?

– Most nem. Inkább hazamegyek.

– Melegíteni?

– Melegíteni.

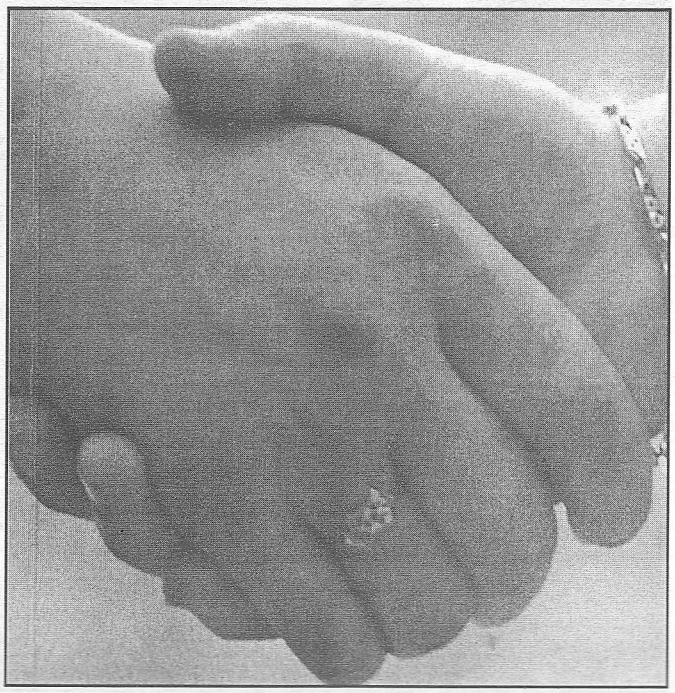

TINTORETTO

Tintoretto a velencei festészet aranykorát képviseli. Tiziano nagyságának fénye évszázadokig elhomályosította tehetséges kortársa művészetét. Tintoretto Tiziano festészetének egyik követője és továbbfejlesztője, de már egy másik korszak embere volt.

Egész életét Velencében élte le, ott született 1518-ban, s ott is halt meg 1594-ben. Egy kelmefestő fia volt. Nem kizárt, hogy apjától örökölte rendkívüli színérzékét. Úgyszintén apja foglakozása után kapott gúnyneve, a „tintoretto" maradt művészneve is. Nem voltak fejedelmi barátai, de jómódú polgárként élt városában. Tintoretto gyötrődő, gondolkodó, vallásos művész volt. Életében alkotásaival nagyrészt a Scuola di San Rocco templomát és termeit díszítette, mely műveinek ma is leggazdagabb tárháza és Velence felejthetetlen szépségű együttese.

Művészetét kortársai elismerték, de valójában nem értették meg. Festői módszere új volt. A vásznon először a fények és árnyékok, a figurák és a szabad tér viszonyát chiaroscuro (fény-árnyék) festéssel rögzítette, s nem a körvonallal megrajzolt alakokat színezte ki, mint például még Raffaello is.

Műveiben teljesen új festői világ tárul fel. Ez már nem a reneszánsz, de még nem a barokk. Manierista festészetnek nevezzük ezt az átmeneti korszakot (1520-1660), stílusát manierizmusnak. Alakjai új szépségideált mutatnak be, testükön a lélek és az érzés szépsége hatol át. Ezek az átszellemült, szép emberek hajlonganak a képben, mozdulataiknak, cselekvésüknek csak egy pillanatát lesi el a festő, érezzük, hogy egy pillanat múlva új helyzetben lesznek. Taglejtéseikkel beszélnek, ez a mozgás adja létük értelmét. Tintoretto művészetének a fény a tulajdonképpeni főtémája és szereplője. Ez a furcsa fény vagy az alakokból, vagy pedig egy ismeretlen külső fényforrásból árad ki, de keresztülhatol az embereken, tárgyakon, sejtelmesen áttetszővé és fénylővé teszi azokat. A tintorettói fény egyben a színek ragyogásának is létrehozója. Olyan könnyedséggel senki nem tudott egy alakot vagy tárgyat néhány ecsetvonással a vászonra varázsolni, mint ő.

Képeinek harmadik manierista vonása a kép síkjából messze hátranyúló tér. Michelangelo szobraira emlékeztető alakjait, akik az olimposzi istenek méltóságával rendelkeznek, rendszerint hatalmas építmények között ábrázolja. Jeleneteinek környezete sokszor nem is valóságos, hanem a művész fantáziájában született, egy mesteri képzelet zárt világa.

Tintoretto a velencei Santa Maria dell' Orto templom orgonájának burkolatát díszítvén festi meg a Mária bemutatása a templomban c. művét (1552). (A művészt e templomban helyezik később örök nyugalomra. A későbbi korok emberei önkéntelenül összehasonlítják Tintoretto e művét nagy elődje, Tiziano azonos című képével. A jelenet ugyanaz, a művészi mondanivaló és a tartalom mégis egészen más. Míg ott egy előkelő velencei társaság statisztál egy templomba menő kislány útja mellett, itt drámai izgalom és lendület tölti meg a képet. Mi, a jelenet nézői, valahol a lépcső aljáról tekintünk fel, s a fölfelé mutató nőalak vezet minket is a templomhoz. A lépcsőfokokon elhelyezkedő koldusok mozdulatai is felfelé irányítják a tekintetünket. A csillogó arannyal díszített lépcsőn haladó Máriát a kékeszöld ég veszi körül. A főpap alakjában végződik a kompozíció háromszöge. Drámaian mozgalmas fény és árnyék ellentét vonja be a jelenet szereplőit. Míg Tizianónál a cselekmény a képsíkkal párhuzamosan jobbra vonul el, itt a térbe nyúlik az

Tintoretto: Mária bemutatása a templomban

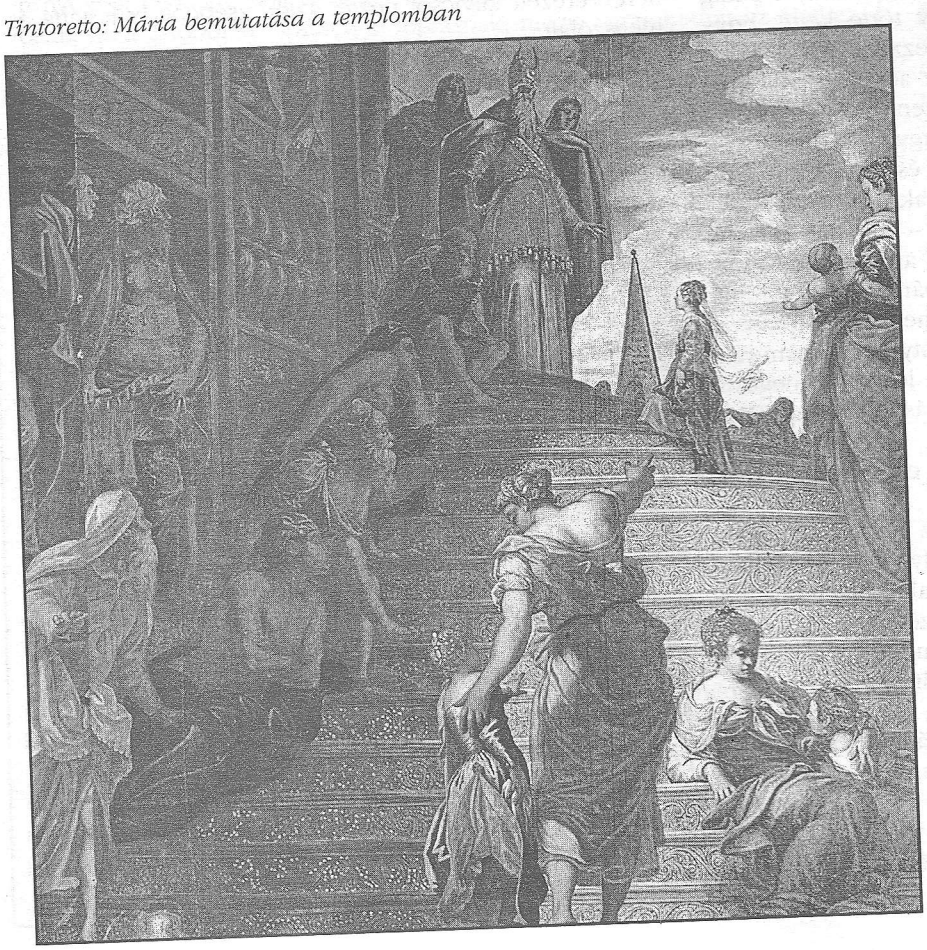

épület, befelé irányul az alakok mozgása is.

A Krisztus Mária és Márta házában c. mesterművében (1570-1580, München, Alte Pinakothek) Tintoretto művészetének lírai bája tükröződik. A csendes jelenetben a mester sűrítve ábrázolja a három ember párbeszédét: az elmélyülten figyelő, ülő asszonyt, a tanító és érvelő Krisztust és a szorgalmas háziasszonyt, aki szemrehányásokkal illeti nővérét, amiért nem segít a ház körül. Különleges fény világítja meg az alakokat. Az ajtó előtt áttetszően megfestett csoport áll, s a háttér bravúrosan megfestett félhomályából a konyha dereng elő, amelyen keresztül a művész egy velencei ház életét mutatja be.

Tintoretto Szt. Márk holttestének megtalálását, – elvitelét három képben festette meg a Scuola Grande di san Marco részére (1562-1566, Velence, Accademia). A szent legendája szerint két velencei a IX. században ellopta egy alexandriai templomból védőszentjük holttestét, azzal a céllal, hogy városukba vigyék. A holttest elvitelének jelenetében a szent szoborszépségű testét épp egy teve hátára emelik, fejénél a kép megrendelője, Tommaso Rangone áll. A színhely egy képzeletbeli olaszos piazza (tér), végén egy soha meg nem épült vagy megépíthető templom-architektúrával. A jámbor rablók segítségére félelmetes erejű vihar jön, a cikázó villámok és a tér márványkövezetét is elöntő esőáradat elűzi az alexandriaiakat. Tintoretto festészetének késői korszakában ezek a villódzó fények, fémesen csillogó és vibráló színek magasrendű költői látomást tárnak elénk.

Tintoretto: Jézus Mária és Márta otthonában

Az Utolsó vacsorában (1592-1594, Velence, San Giorge Maggiore-templom) – élete utolsó művében – Tintoretto megint döbbenetesen újat alkot. A klasszikus ábrázolásmódtól teljesen eltérően a vacsorázóasztalt nem frontálisan, hanem ferdén helyezi el, amivel hallatlan dinamikát és mélységet ad a jelenetnek. Tintoretto a bibliai jelenetnek nem a korábban szokványos Júdás árulását jelző részét állítja elénk. A reformáció korában Tintoretto tudatosan az eucharisztia szentségét bevezető Jézust ábrázolja. Sugárzó alakja a kép középpontjában van elhelyezve. A művész meghatóvá tudja varázsolni a képet a gondosan kidolgozott fény-árnyék játékkal, az alakok finom elrendezésével. Az apostolok fölött angyalok lebegnek, s a két erős fényforrás – a függőlámpa és Jézus sugárzása – mennyei, irreális légkört teremt, ahol találkozik a szentség és a profánum.

A nagy művész kortársaira ugyanolyan nagy hatással volt, mint a későbbi nemzedékek festőire. Így inspirálóan hatott nemcsak El Greco (1541-1614), de Rubens (1577-1640) vagy Delacroix (1798-1868) művészetére is.

Riskó Mariann

HUMOR

Egy idős asszony nagyon izgul az első repülőútján, a felszállás előtt bemegy a kapitányhoz:

– Ugye biztonságban leérünk? – kérdezi aggodalmasan.

– Nyugodjon meg, asszonyom – feleli a kapitány –, még senkit sem hagytam odafenn!

Megfejtők

Bibliai vetélkedő

Barna Mária (Csap)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Butella Éva (Beregszász)
Demkó Miklós (Bene)
Ferenc Beáta (Rát)
Kékes Valéria (Nevetlen)
Kriczky Katalin (Beregszász)
Langer Ágnes (Técső)
Mágocsi Ilona (Fancsika)
Perduk Valentina (Csap)
Perduk Viktória (Csap)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szabó Beáta (Bakos)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

A helyes megfejtők közül Demkó Miklós benei olvasónk nyert könyvjutalmat. Gratulálunk!

A válasz az újságban van

Barna Mária (Csap)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Butella Éva (Beregszász)
Demjén Katalin (Rát)
Kékes Valéria (Nevetlen)
Kriczky Katalin (Beregszász)
Langer Ágnes (Técső)
Mágocsi Ilona (Fancsika)
Perduk Valentina (Csap)
Perduk Viktória (Csap)
Pufler Anikó (Visk)
Pufler Beáta (Visk)
Roszpopa Gabriella (Huszt)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szabó Beáta (Bakos)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

Könyvjutalomban Puffler Anikó viski olvasónk részesült.

Gratulálunk!

Egy hölgy mondja az eladónak:

– Azt a kosztümöt szeretném felpróbálni ott a kirakatban.

– Semmi akadálya kérem, de van próbafülkénk is.

– Apu, mi ez? – kérdi Pistike.

– Feketeribiszke.

– És miért piros?

– Mert még zöld.

Hogy hívják a háromdimenziós szekeret? Térfogat.

– Mi a züm-züm nyihaha?

– Lódarázs.

– Mi a locs-pocs nyihaha?

– Víziló.

– Mi a reccs-reccs nyihaha?

– A trójai faló.

Pistikét elküldi az apja:

– Fiam, itt van az ecset és a festék, fessed le az ablakokat!

20 perc múlva jön is a lurkó:

– Apu, a keretet is?

Egy kisfiú sír az áruház előtt. Odamegy hozzá egy rendőr.

– Miért sírsz kisfiam?

– Mert nem tudom, hogy mit mondott otthon az anyukám: „Gyuszikám, vegyél egy kis Csabait!", vagy: „Csabikám, vegyél egy kis Gyulait!".

– Oh, hát ezen igazán könnyű segíteni! Hogy hívnak, kisfiam?

– Tamásnak.

A család kirándulni indul.

– Nézzétek milyen szép idő van! A szél se rezdül, a szélzsák is csak lóg.

Mire hátul megszólal az egyik gyerek:

– Lehet, hogy fúj, csak nem talál bele.

– Gyerekek, ma ritka látvány tanúi lehettek – mondja a földrajztanár. – Húsz óra ötven perckor mindenki nézze meg a holdfogyatkozást!

A hátsó padok közül egy hang:

– Melyik csatornán?

– Baj van a kocsival, drágám. Víz került a karburátorba.

– Ne viccelj, hogyan került volna víz a karburátorba?

– Pedig víz van benne.

– Édesem, azt sem tudod, mi az a karburátor. Hol van a kocsi?

– A folyóban.

Angolból vizsgázik a diák. A tanár értékeli:

– Fiam, te úgy beszélsz, mint egy született angol. ... persze, mint egy ma született angol.

A pap hittanórán faggatja a gyerekeket.

– Meddig volt Ádám és Éva a paradicsomban?

– Őszig – feleli Pisti.

– Miért?

– Mert akkor érik az alma.

Agresszív gyerek:

– Kérek egy türelemjátékot. De gyorsan ám!

– Doktor úr! Doktor úr! Azt hiszem, szemüvegre lenne szükségem!

– Én is azt hiszem, asszonyom, ez ugyanis egy cipőbolt!

24 pápa egy évszázadban

A 10. században váltották egymást leggyakrabban a pápák, összesen 24 pápa ült Péter trónján, ami azt jelenti, hogy átlagban alig több mint négy évig gyakorolták szolgálatukat. A pápák számát illetően a 10. századot a 9. és a 11. követi. Ezzel ellentétben legkevesebbet váltakoztak a pápák az 1. (5) és a 19. században (6).

1009-ig csupán nyolc pápa nem tartotta meg keresztnevét, hanem Péter örökébe lépve nevet is cserélt. Ettől az évtől kezdve viszont mindegyik pápa új nevet vett fel mindjárt megválasztása alkalmával (kivéve kettőt: VI. Hadrián és II. Marcellin pápát).

A történelem 264 pápája közül 204 volt olasz származású. A második helyet a francia származású pápák foglalják el (19), megelőzve a görögöket (14).

A pápák sorában a legkedveltebb név a János (25), a Gergely (16) és a Benedek (15) volt, 43 pápának a neve azonban csak egyszer fordult elő.

Szentté 81 pápát avattak, boldoggá pedig hetet.

A legidősebb megválasztott pápa I. Hadrián volt, aki megválasztásakor a nyolcvanadik életévében járt, a legfiatalabb pedig IX. Benedek, akit a középkor kellős közepén (1032-ben) tizenkét évesen választottak pápává.